

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 lipca 1947 r.

Nr 18

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

z Ministerstwa Skarbu:

208

USTAWA

z dnia 2 czerwca 1947 r.

o ratyfikacji umowy, dotyczącej wymiany towarowej między Szwecją a polską oraz będących jej załącznikami umowy płatniczej i umowy dodatkowej, podpisanych w Sztokholmie w dniu 18 marca 1947 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji umowy, dotyczącej wymiany towarowej między Szwecją a Polską oraz będących jej załącznikami umowy płatniczej i umowy dodatkowej, podpisanych w Sztokholmie w dniu 18 marca 1947 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, a wykonanie postanowień powyższych umów Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 czerwca 1947 r. Nr 48, poz. 246).

209

USTAWA

z dnia 4 lipca 1947 r.

o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy.

Art. 1. Upoważnia się Rząd do wydawania dekretów z mocą ustawy według zasad ustalonych w przepisach art. 4 ustawy konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71) na okres od dnia zamknięcia sesji Sejmu Ustawodawczego, otwartej w dniu 15 kwietnia 1947 r., do dnia otwarcia następnej sesji.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Wiceprezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Wiceprezes Rady Ministrów:
Antoni Korzycki

Minister:
Wincenty Rzymowski

Minister:
Wincenty Baranowski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Spraw Zagranicznvch:
Zygmunt Modzelewski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

w/z Minister Kultury i Sztuki:
Leon Kruczkowski

Minister Żeglugi:
Adam Rapacki

Minister Leśnictwa:
Bolesław Podedworny

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

w/z Minister Zdrowia:
Jerzy Sztachelski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Aprowizacji:
Kazimierz Sokołowski

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 lipca 1947 r. Nr 49, poz. 252).

210

ROZPORZĄDZENIE RADY PAŃSTWA

z dnia 18 czerwca 1947 r.

w sprawie ustalenia przepisów dotyczących wewnętrznej organizacji, sposobu urzędowania i trybu postępowania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302), zmienionego dekretem z dnia 14 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 149) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Celem Komisji Specjalnej jest wykrywanie i ściganie przestępstw wymienionych w art. 1 dekretu o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym (nazywanego w dalszym ciągu niniejszych przepisów w skrócie „dekretem"). Dla wykonania swych zadań Komisja Specjalna utrzymuje jak najbliższy kontakt ze społeczeństwem.

2. Komisja Specjalna informuje społeczeństwo o swych zadaniach i wynikach pracy za pośrednictwem prasy i publicznych ustnych sprawozdań.

§ 2. Komisja Specjalna i jej organa (Biuro Wykonawcze, delegatury) stosują w postępowaniu odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego ze zmianami, wynikającymi z niniejszych przepisów.

§ 3. Komisja Specjalna i jej organa nie rozpoznają spraw przeciw nieletnim, którzy w chwili popełnienia przestępstwa nie mieli ukończonych 17-tu lat życia.

§ 4. 1. Komisja Specjalna, Biuro Wykonawcze i delegatury Komisji Specjalnej kierują sprawy z aktem oskarżenia do właściwych sądów lub przekazują je właściwemu prokuratorowi.

2. Komisja Specjalna nie kierując sprawy na drogę postępowania sądowego może po przeprowadzeniu dochodzenia w wyjątkowych przypadkach nakazać umieszczenie sprawcy w obozie pracy, jeżeli zachodzą warunki art. 10[1] dekretu.

§ 5. 1. Obwiniony może korzystać z pomocy obrońcy. W toku postępowania przygotowawczego w stosunku do obrońców stosuje się przepisy art. 94, 213 i 271 k. p. k., przy czym zezwoleń przewidzianych w tych artykułach udzielają: członek Biura Wykonawczego lub przewodniczący delegatury.

2. Udział obrońcy nie jest dopuszczalny tylko na posiedzeniach Komisji Specjalnej lub jej organów.

3. Obwiniony może w toku dochodzenia żądać przedstawienia mu zarzutów i dowodów przeciw niemu skierowanych (art. 80 k. p. k.).

II. Komisja Specjalna.

§ 6. Rada Państwa mianuje Przewodniczącego Komisji.

§ 7. Rada Państwa powołuje spośród członków Komisji zastępców Przewodniczącego w liczbie nie przekraczającej trzech.

§ 8. Przewodniczący kieruje całokształtem prac Komisji i sprawuje ogólny nadzór nad jej organami.

§ 9. Przewodniczący Komisji Specjalnej:

a) przedstawia Radzie Państwa kandydatów na dyrektora i członków Biura Wykonawczego i wnioski o ich odwołanie;

b) rozpoznaje skargi na czynności członków Komisji Specjalnej, Biura Wykonawczego i delegatur.

§ 10. Przewodniczący Komisji Specjalnej może przekazywać swe uprawnienia Dyrektorowi Biura Wykonawczego. W razie przeszkody w urzędowaniu Przewodniczącego Komisji Specjalnej wszystkie jego uprawnienia przysługują jego zastępcy.

§ 11. Komisja Specjalna zbiera się przynajmniej raz w miesiącu. Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów przy udziale: Przewodniczącego lub jednego z jego zastępców oraz co najmniej 4-ch członków Komisji. W razie równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

§ 12. Uchwały Komisji wymaga:

1) przedstawienie Radzie Państwa projektu budżetu Komisji;

2) przedstawienie Radzie Państwa projektu zmian niniejszych przepisów o wewnętrznej organizacji, sposobie urzędowania i trybie postępowania Komisji Specjalnej.

3) ustalanie zasadniczych kierunków działalności Komisji oraz wydawanie w tym zakresie odpowiednich zarządzeń Biuru Wykonawczemu i delegaturom;

4) powołanie i odwołanie przewodniczących i członków delegatur stałych i czasowych;

5) tworzenie nowych delegatur Komisji Specjalnej;

6) rozpoznanie spraw przedstawionych Komisji przez przewodniczącego Komisji.

§ 13. 1. Komisja Specjalna orzeka w kompletach składających się:

a) z Przewodniczącego Komisji oraz co najmniej 4-ch członków Komisji Specjalnej (§ 11),

b) z wyznaczonych przez Przewodniczącego Komisji Specjalnej:

1) trzech członków Komisji Specjalnej;

2) dwóch członków Komisji Specjalnej (w tym jednego jako przewodniczącego) i jednego członka Biura Wykonawczego;

3) jednego członka Komisji Specjalnej jako przewodniczącego i dwóch członków Biura Wykonawczego.

2. Komisja Specjalna w składzie wymienionym w ust. 1 pod b 2) lub b 3) rozpoznaje:

1) wnioski Biura Wykonawczego i delegatur dotyczące skierowania sprawcy do obozu pracy przymusowej i orzeczenia przepadku przedmiotów wymienionych w art. 10[1] i 10[3] dekretu, nałożenia kary grzywny lub kar dodatkowych oraz zamiany nieściągalnej grzywny na obóz pracy przymusowej;

2) zażalenia na postanowienia w przedmiocie środków zapobiegawczych, zastosowanych przez organa Komisji;

3) prośby o przedterminowe zwolnienie z obozu pracy:

4) sprawy nadania biegu prośbom o ułaskawienie;

5) wnioski o wznowienie umorzonego śledztwa, prowadzonego poprzednio przez Komisję Specjalną;

6) prośby o odroczenie lub przerwę wykonania osadzenia w obozie pracy przymusowej na okres dłuższy od sześciu miesięcy;

7) wnioski Biura Wykonawczego o zmianę lub uchylenie w drodze nadzoru postanowień delegatur wydanych na zasadzie art. 17 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218).

3. Na żądanie wchodzącego w skład kompletu orzekającego członka Komisji Specjalnej sprawę przekazuje się do rozpoznania kompletowi składającemu się z trzech członków Komisji Specjalnej.

4. Komplety orzekające Komisji Specjalnej mogą powziąć uchwałę o przekazaniu sprawy pełnemu kompletowi Komisji Specjalnej do rozstrzygnięcia (ust. 1 pkt a).

5. Uchwały kompletów orzekających Komisji Specjalnej zapadają większością głosów.

6. Członek Komisji lub członek Biura Wykonawczego, który w danej sprawie prowadził dochodzenie, nie może być członkiem kompletu orzekającego.

7. Z posiedzenia kompletu orzekającego Komisji Specjalnej spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący kompletu oraz protokólant, powołany przez niego spośród pracowników Biura Wykonawczego.

8. Postanowienia kompletu orzekającego podpisują wszyscy jego członkowie.

§ 14. 1. Prośby o odroczenie i przerwę wykonania osadzenia w obozie pracy przymusowej rozpoznaje Dyrektor Biura Wykonawczego, który udzielić może odroczenia lub przerwy na okres do sześciu miesięcy. Dłuższego odroczenia lub przerwy udziela komplet wymieniony w § 13.

2. Postanowienia Dyrektora Biura Wykonawczego lub kompletu orzekającego są ostateczne.

3. Prośby o przedterminowe zwolnienie wniesione przed upływem czasokresu określonego w art. 10[1] ust. (3) dekretu Dyrektor Biura Wykonawczego pozostawia bez rozpatrzenia i zawiadamia o tym proszącego.

4. W razie nie uwzględnienia prośby o przed-

terminowe zwolnienie przez komplet orzekający (§ 13 ust. 2 pkt 3) ewentualną ponowną taką prośbę Dyrektor Biura Wykonawczego pozostawia bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tym proszącego, jeżeli ponowną prośbę wniesiono przed upływem dwóch miesięcy od dnia nie uwzględnienia poprzedniej prośby, chyba że szczególne okoliczności przemawiać będą za przedstawieniem prośby kompletowi orzekającemu.

III. Biuro Wykonawcze.

§ 15. Biuro Wykonawcze jest organem wykonawczym Komisji Specjalnej. Na czele Biura Wykonawczego stoi Dyrektor.

§ 16. 1. Dyrektorem Biura Wykonawczego jest zastępca Przewodniczącego Komisji Specjalnej.

2. Zastępców Dyrektora Biura Wykonawczego wyznacza Rada Państwa na wniosek Przewodniczącego Komisji Specjalnej, a to pierwszego zastępcę spośród członków Komisji Specjalnej, dalszych spośród członków Biura Wykonawczego.

§ 17. Członków Biura Wykonawczego powołuje Rada Państwa na wniosek Przewodniczącego Komisji.

§ 18. 1. Dyrektor Biura Wykonawczego:

1) kieruje pracą Biura Wykonawczego i przewodniczy na jego posiedzeniach;
2) mianuje pracowników Biura Wykonawczego i zatwierdza powołanych przez przewodniczących delegatur pracowników tych delegatur;
3) ustala zasięg terytorialny i wzajemny stosunek delegatur, utworzonych dla miast, będących siedzibą województwa, dla innych większych miast lub pewnych okręgów administracyjnych do delegatur wojewódzkich;
4) ustala organizację wydziałów Biura Wykonawczego, podział na sekcje, uprawnienia kierownika wydziału i sekcji oraz wydaje przepisy wewnętrznego urzędowania organów Komisji Specjalnej, dotyczące prowadzenia sekretariatu i księgowości, trybu komunikowania się, urlopów itp.;
5) występuje o nadesłanie do wglądu lub przekazanie spraw, prowadzonych przez organa sądowo-śledcze, prokuratorskie, bezpieczeństwa publicznego lub przez inne władze;
6) zleca prowadzenie dochodzeń członkom Biura Wykonawczego;
7) kieruje do prokuratur i sądów sprawy, w których dochodzenia prowadziło Biuro Wykonawcze;
8) zatwierdza postanowienia o zastosowaniu lub przedłużeniu do 3-ch miesięcy aresztu tymczasowego (art. 171 k. p. k.), powzięte przez członka Biura Wykonawczego, oraz postanowienia o umorzeniu dochodzenia, prowadzonego przez Biuro Wykonawcze.

2. Uprawnienia powyższe Dyrektor Biura Wykonawczego może przekazać swym zastępcom.

§ 19. Przy Dyrektorze Biura Wykonawczego urzęduje sekretariat prezydialny.

§ 20. 1. Biuro Wykonawcze dzieli się na następujące wydziały:

I. Wydział Ogólny (administracja ogólna, budżet),
II. Wydział Organizacyjno-Inspekcyjny (organizacja i kontrola pracy delegatur, sprawy personalne),
III. Wydział Karny (przygotowanie spraw na komplety orzekające, wykonywanie orzeczeń, kontrola obozu pracy),
IV. Wydział walki ze spekulacją.

2. W miarę potrzeby mogą być tworzone inne wydziały lub dokonywane zmiany w organizacji dotychczasowych. Na czele każdego wydziału stoi Naczelnik Wydziału, powołany przez Dyrektora Biura Wykonawczego.

§ 21. Do zakresu działania Biura Wykonawczego należy w szczególności:

1) wykonywanie postanowień Komisji,
2) opracowywanie projektu budżetu Komisji,
3) przygotowanie projektów przepisów organizacyjnych, regulaminowych i wewnętrznego urzędowania,
4) koordynacja pracy wydziałów Biura Wykonawczego i w miarę potrzeby tworzenie nowych wydziałów,
5) rozpatrywanie spraw przedstawionych przez Dyrektora Biura Wykonawczego.

§ 22. W razie dostrzeżenia sprzyjających popełnieniu przestępstw należących do właściwości Komisji Specjalnej uchybień i braków w organizacji lub funkcjonowaniu władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw, Biuro Wykonawcze, o ile nie znajdzie podstaw do skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego lub skierowania winnych do pracy przymusowej, zawiadamia o swych spostrzeżeniach właściwe władze naczelne. Zawiadomienie może nadto zawierać opinię Biura Wykonawczego o istnieniu potrzeby wydania odpowiednich zarządzeń i zawierać wniosek o zawiadomienie o wydanych zarządzeniach.

§ 23. Biuro Wykonawcze odbywa swe stałe posiedzenia przynajmniej dwa razy w miesiącu pod przewodnictwem Dyrektora Biura Wykonawczego lub jego zastępcy przy udziale co najmniej 7-miu członków Biura Wykonawczego.

§ 24. Biuro Wykonawcze korzysta z uprawnień wymienionych w art. 11 i 12 dekretu.

§ 25. W dochodzeniach zleconych przez Dyrektora Biuro Wykonawcze w składzie Dyrektora lub jego zastępcy albo Naczelnika Wydziału, wyznaczonego przez Dyrektora jako przewodniczącego, i dwóch członków Biura Wykonawczego

każdorazowo wyznaczonych przez Dyrektora Biura, rozpoznaje:

1) wnioski członka Biura Wykonawczego o przedłużenie tymczasowego aresztu na okres ponad 3 miesiące (art. 172 k. p. k.),
2) zażalenia na zastosowanie środków zapobiegawczych lub umorzenie dochodzeń, przy czym zażalenia te uwzględnia lub postanawia przedstawić Komisji Specjalnej wraz ze swą opinią,
3) zażalenia na wszczęcie śledztwa,
4) wnioski członka Biura Wykonawczego o przedstawienie Komisji Specjalnej wniosku o skierowanie sprawcy do obozu pracy i o orzeczenie przepadku (art. 10[1] i 10[3] dekretu); wniosek musi odpowiadać wymogom art. 379 k. p. k.,
5) wnioski członka Biura Wykonawczego o zarządzenie sprzedaży w drodze przetargu przedmiotów zajętych w czasie dochodzeń, a ulegających szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu (art. 163 k. p. k.),
6) wnioski członka Biura Wykonawczego o zarządzenia w przedmiocie dowodów rzeczowych w przypadku umorzenia dochodzenia (art. 250 k. p. k.),
7) wnioski członka Biura Wykonawczego o zawiadomienia i opinie wymienione w § 22,
8) wnioski członka Biura Wykonawczego o wydanie postanowień na zasadzie art. 17 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym, przy czym:
   a) postanowienie Biura Wykonawczego musi zawierać sentencję oraz uzasadnienie odpowiadające wymogom art. 379 k. p. k.,
   b) jeżeli zapadnie postanowienie przedstawienia Komisji Specjalnej wniosku o skierowanie sprawcy do pracy przymusowej, Biuro Wykonawcze może — nie orzekając grzywny i kar dodatkowych — z wnioskiem o skierowanie do pracy przymusowej połączyć wniosek o wymierzenie grzywny i kar dodatkowych,
   c) wykonanie postanowień Biura Wykonawczego wymierzających grzywnę i kary dodatkowe zarządza Naczelnik Wydziału Karnego,
   d) sprzedaż towarów przeprowadza się za pośrednictwem sklepów państwowych, Państwowej Centrali Handlowej, sklepów „Społem", innych spółdzielni lub za pośrednictwem Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego, komornika sądowego, wójta, sołtysa, a w razie nagłego wypadku przez funkcjonariusza Biura Wykonawczego;
9) wnioski członka Biura Wykonawczego o wydanie zarządzenia przewidzianego w art. 17, ust. 1, A pkt a) i b) oraz w ust. 2 pkt a) ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym.

§ 26. Członek Biura Wykonawczego, delegowany przez Dyrektora Biura Wykonawczego na lustrację lub celem załatwienia zleconych spraw w delegaturze, ma prawo wydawać na miejscu zarządzenia, które są dla delegatury wiążące.

§ 27. Przepisy §§ 37—43 mają odpowiednie zastosowanie do Biura Wykonawczego i jego członków.

IV. Delegatury.

§ 28. 1. Delegatura jest organem wykonawczym Komisji Specjalnej i Biura Wykonawczego. Zadaniem jej jest wykrywanie i ściganie przestępstw, wymienionych w art. 1 dekretu, a przedewszystkim przestępstw, godzących w interesy życia gospodarczego.

2. Polecenia Komisji Specjalnej i Biura Wykonawczego są dla delegatur wiążące.

§ 29. 1. Dla każdego województwa tworzy się 3—5 osobową delegaturę.

2. Na czele delegatury stoi Przewodniczący.

3. Dla miast, będących siedzibą województwa, dla innych większych miast lub pewnych okręgów administracyjnych (powiatów) mogą być tworzone oddzielne delegatury.

§ 30. Dla załatwienia pewnych określonych spraw można powołać delegaturę czasową.

§ 31. Przewodniczący Komisji Specjalnej może skierować członka Biura Wykonawczego do czynności w delegaturze stałej lub czasowej. Członek Biura Wykonawczego jest wówczas Przewodniczącym delegatury.

32. Przewodniczący delegatury stałej lub czasowej na czas przeszkody w urzędowaniu ustanawia jednego z członków delegatury swym zastępcą. Jeżeli zastępstwo ma trwać dłużej niż 7 dni, przewodniczący zawiadamia Dyrektora Biura Wykonawczego o wyznaczeniu zastępcy.

§ 33. Przewodniczący i członkowie delegatur mogą być w każdej chwili odwołani przez władzę mianującą.

§ 34. Delegatura w składzie przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch członków delegatury rozpoznaje:

1) wnioski przewodniczącego lub członka delegatury o przedłużenie tymczasowego aresztu na okres ponad 3 miesiące (w trybie art. 172 k. p. k.),
2) zażalenia na zastosowanie środka zapobiegawczego lub umorzenie dochodzeń, przy czym zażalenia te uwzględnia albo postanawia przedstawić Komisji Specjalnej wraz ze swą opinią,
3) zażalenia na postanowienie o wszczęciu śledztwa,
4) wnioski przewodniczącego lub członka delegatury o przedstawienie Komisji Specjalnej wniosku o skierowanie sprawcy do obo-

zu pracy i orzeczenia przepadku (art. 10[1] i 10[3] dekretu); wniosek musi odpowiadać wymogom art. 379 k. p. k.,

5) wnioski przewodniczącego lub członka delegatury o zarządzenie sprzedaży w drodze przetargu przedmiotów zajętych w toku dochodzenia, a ulegających szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu (art. 163 k. p. k.),

6) wnioski o zarządzenia w przedmiocie dowodów rzeczowych w przypadku umorzenia dochodzenia (art. 250 k. p. k.),

7) wnioski przewodniczącego lub członka delegatury o zażądanie od władz sądowo-śledczych, prokuratorskich lub innych przekazania delegaturze spraw o przestępstwa należące do jej właściwości, a prowadzone przez te władze,

8) sprawy przedstawione delegaturze do rozpoznania przez przewodniczącego delegatury,

9) wnioski przewodniczącego lub członka delegatury o wydanie postanowień na zasadzie art. 17 ustawy o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym, przy czym:

a) postanowienie delegatury musi zawierać sentencję oraz uzasadnienie odpowiadające wymogom art. 379 k. p. k.,

b) jeżeli zapadnie postanowienie przedstawienia Komisji Specjalnej wniosku o skierowanie sprawcy do pracy przymusowej, delegatura może — nie orzekając grzywny i kar dodatkowych — z wnioskiem o skierowanie do pracy przymusowej połączyć wniosek o wymierzenie grzywny i kar dodatkowych,

c) wykonanie postanowień delegatury zarządza przewodniczący delegatury,

d) odpis każdego postanowienia skazującego, przewodniczący delegatury przesyła bezzwłocznie Biuru Wykonawczemu,

e) sprzedaż towarów przeprowadza się za pośrednictwem sklepów państwowych, Państwowej Centrali Handlowej, sklepów „Społem", innvch spółdzielni lub za pośrednictwem Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego, komornika sądowego, wójta, sołtysa, a w razie nagłego wypadku przez funkcjonariusza Biura Wykonawczego,

f) z uzyskaną ze sprzedaży gotówką postąpić należy w sposób przewidziany w § 40,

10) wnioski przewodniczącego lub członka delegatury o wydanie zarządzeń przewidzianych w art. 17 ust. 1. A pkt a) i b) oraz w ust. 2 pkt a) ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym.

§ 35. W przypadkach przewidzianych w § 22 delegatura zwraca się do Biura Wykonawczego z wnioskiem o podjęcie interwencji.

§ 36. 1. Postanowienie członka delegatury o zastosowaniu lub zmianie środka zapobiegawczego winno być zatwierdzone przez przewodniczącego delegatury.

2. Na uzasadniony wniosek członka delegatury przewodniczący delegatury zatwierdza przedłużenie tymczasowego aresztowania o jeden miesiąc (art. 171 § 2 k. p. k.).

§ 37. Przewodniczący i członek delegatury mają prawo zatrzymania podejrzanego na okres do 48 godzin. Przepis art. 169 k. p. k. stosuje się odpowiednio.

§ 38. 1. Postanowienie o umorzeniu dochodzenia wydaje członek delegatury prowadzący sprawę, a zatwierdza je przewodniczący delegatury.

2. Dochodzenie umorzone może być podjęte na nowo w razie ujawnienia nowych okoliczności (art. 252 k. p. k.).

§ 39. Po zapadnięciu postanowienia delegatury o przedstawieniu Komisji Specjalnej wniosku o skierowanie sprawcy do obozu pracy zmianę środka zapobiegawczego, zastosowanego do podejrzanego, zarządzić może Komisja Specjalna w komplecie przewidzianym w § 13.

§ 40. 1. Zajętą w toku dochodzeń lub uzyskaną ze sprzedaży ruchomości gotówkę delegatura przekazuje bezzwłocznie na rachunek Biura Wykonawczego w Narodowym Banku Polskim w Warszawie, jeżeli nie jest koniecznym zachowanie tych samych banknotów lub monet jako dowodu rzeczowego.

2. Zajęte waluty obce, złoto, biżuterię należy odpowiednio zabezpieczyć i przechować do czasu orzeczenia przepadku, a następnie postąpić z nimi w sposób w postanowieniu Komisji Specjalnej określony.

3. Inne ruchomości, zajęte w toku dochodzeń, należy zabezpieczyć w sposób w art. 152 k. p. k. opisany albo przez przechowanie w magazynach delegatury, okręgowego urzędu likwidacyjnego albo w depozycie sądowym. Z powyższych czynności należy sporządzić szczegółowy protokół. Po orzeczeniu przepadku tychże ruchomości należy przeprowadzić ich sprzedaż w drodze publicznego przetargu za pośrednictwem właściwych władz, a uzyskane ze sprzedaży kwoty przekazać na rachunek Biura Wykonawczego w Narodowym Banku Polskim w Warszawie.

§ 41. 1. Akt oskarżenia, podpisany przez członka delegatury, kieruje do sądu przewodniczący delegatury.

2. W piśmie kierującym akt oskarżenia do sądu przewodniczący zawiadamia o tym, czy oskarżenie popierać będzie na rozprawie członek delegatury.

3. Odpis aktu oskarżenia przewodniczący przesyła równocześnie właściwemu prokuratorowi sądu okręgowego i zawiadamia go o tym, czy oskarżenie popierać będzie na rozprawie członek delegatury.

4. Przewodniczący lub członek delegatury

składają sądowi pisemne upoważnienie wymienione w art. 10 ust. (2) dekretu.

§ 42. Wywód środka odwoławczego przewodniczący delegatury przesyła sądowi, odpis wywodu — prokuratorowi sądu, który wydał zaskarżony wyrok.

§ 43. 1. Delegatura może żądać od prokuratora lub sędziego śledczego akt dochodzenia lub śledztwa do wglądu, o ile to nie tamuje biegu postępowania (art. 215 k. p. k.).

2. Akta takie, w szczególności jeżeli dotyczą osób aresztowanych, należy zwrócić prokuratorowi lub sędziemu śledczemu w możliwie najkrótszym czasie.

3. Pismo zawierające żądanie udzielenia akt do wglądu podpisuje przewodniczący delegatury.

§ 44. 1. Żądanie przekazania sprawy, prowadzonej przez organa prokuratorskie lub władze sądowo-śledcze (art. 12 dekretu), następuje w formie postanowienia delegatury, które doręczyć należy kierownikowi prokuratury lub władzy sądowo-śledczej.

2. Ponowne przekazanie sprawy tej władzy, od której sprawę przejęto, nastąpić może na mocy postanowienia delegatury Komisji Specjalnej, zatwierdzonego przez Dyrektora Biura Wykonawczego.

§ 45. 1. Żądanie przekazania sprawy, prowadzonej przez organa bezpieczeństwa publicznego, przewodniczący delegatury przesyła kierownikowi odnośnego organu bezpieczeństwa publicznego.

2. W razie potrzeby przewodniczący delegatury przekazuje sprawę ponownie temu organowi do przeprowadzenia dalszych dochodzeń.

V. Przepisy końcowe.

§ 46. W miarę potrzeby organa Komisji Specjalnej powołują biura skarg, których siedziby, zakres działania i przepisy urzędowania ustala Dyrektor Biura Wykonawczego lub przewodniczący delegatury.

§ 47. 1. Wszyscy członkowie i pracownicy organów Komisji Specjalnej przed rozpoczęciem urzędowania składają ślubowanie według tekstu ustalonego w ust. 3.

2. Ślubowanie to składają:
1) Dyrektor Biura Wykonawczego i jego zastępcy na ręce przewodniczącego Komisji,
2) członkowie i pracownicy Biura Wykonawczego oraz przewodniczący delegatur — na ręce Dyrektora Biura Wykonawczego,
3) członkowie i pracownicy delegatur na ręce przewodniczącego delegatury.

3. Członkowie i pracownicy organów Komisji Specjalnej składają ślubowanie według następującej roty:

„Pomny dobra Rzeczypospolitej Polskiej ślubuję, że na powierzonym mi stanowisku urzędowym przyczyniać się będą w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi demokratycznego Państwa Polskiego, któremu wiernie służyć będę.

Ślubuję stać na straży praw obowiązujących w Odrodzonym Państwie Polskim.

Ślubuję obowiązki urzędu mego spełniać gorliwie i sumiennie, polecenia mych przełożonych wykonywać dokładnie, w postępowaniu swoim kierować się zasadami honoru, uczciwości i równości społecznej.

Ślubuję zachować w ścisłej tajemnicy wszystko, o czym się dowiedziałem w czasie lub w związku z mym urzędowaniem".

4. Odbierający ślubowanie winien pouczyć składającego ślubowanie o odpowiedzialności dyscyplinarnej i karnej, grożącej według obowiązujących ustaw za naruszenie obowiązków służbowych, oraz o tym, że może ujawnić tajemnicę urzędową jedynie na wyraźne polecenie swych władz przełożonych.

§ 48. 1. Etaty i uposażenia Przewodniczącego i członków Komisji Specjalnej, Dyrektora i członków Biura Wykonawczego, przewodniczących i członków delegatur oraz wszystkich innych pracowników Komisji Specjalnej i jej organów ustala Rada Państwa.

2. Członkowie i pracownicy organów Komisji Specjalnej podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej na równi z pracownikami Rady Państwa, o ile z tytułu zajmowanych stanowisk nie podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie innych przepisów prawnych.

§ 49. Do próśb o ułaskawienie należy odpowiednio stosować przepisy art. 564—570 k. p. k., przy czym wymienione tam uprawnienia Ministra Sprawiedliwości przysługują Przewodniczącemu Komisji, a uprawnienia sądu — kompletowi Komisji, przewidzianemu w § 13 niniejszych przepisów.

§ 50. 1. Wznowienie postępowania, zakończonego postanowieniem Komisji o skierowaniu sprawcy do pracy przymusowej, może nastąpić przy odpowiednim zastosowaniu przepisów zawartych w art. 600—604 i 607—612 k. p. k., przy czym wymienione tam uprawnienia prokuratora przysługują Biuru Wykonawczemu i delegaturze.

2. Wznowienie umorzonego śledztwa może nastąpić na wniosek Biura Wykonawczego lub delegatury w warunkach, przewidzianych w art. 613 k. p. k.

§ 51. Przymusowe ściąganie grzywien orzeczonych przez Komisję Specjalną lub jej organa nastąpi w sposób i w trybie przewidzianym w obowiązujących ustawach (art. 548 k. p. k.).

§ 52. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej
Przewodniczący Rady Państwa:
Bolesław Bierut

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 czerwca 1947 r. Nr 47, poz. 244).

211

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości oraz Poczt i Telegrafów w sprawie ustalenia wysokości opłat za sporządzenie protestu przez notariusza.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. o należnościach za sporządzenie protestu (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 381), zmienionego dekretem z dnia 30 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 306), zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłata za sporządzenie protestu przez notariusza wynosi:

Jeżeli kwota ulegająca zaprotestowaniu nie przekracza

	100 zł				—	8 zł
powyżej	100 zł	do	250	zł	—	12 zł
"	250 "	"	400	"	—	18 zł
"	400 "	"	600	"	—	25 zł
"	600 "	"	1000	"	—	30 zł
"	1000 "	"	2000	"	—	40 zł
"	2000 "	"	5000	"	—	50 zł
"	5000 "	"	10000	"	—	60 zł

Przy sumie przekraczającej 10.000 zł do opłaty 60 zł za pierwsze 10.000 zł dodaje się po 1 zł za każde choćby rozpoczęte dalsze 1.000 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 czerwca 1947 r. Nr 47, poz. 245).

212

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 17 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów o zmianie uposażenia funkcjonariuszów administracji lasów państwowych.

Na podstawie art. 38 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 września 1936 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 533) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Leśnictwa z dnia 24 września 1946 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów o uposażeniu funkcjonariuszów administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 283) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Funkcjonariusze administracji lasów państwowych zajmujący stanowiska wymienione w § 5 otrzymują dodatek służbowy według następujących stawek:

Stawka dodatku	złotych miesięcznie
I	5.000
II	4.500
III	4.000
IV	3.500
V	3.000
VI	2.000
VII	1.000".

2) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Dodatki służbowe przysługują funkcjonariuszom zajmującym wymienione niżej stanowiska według następujących stawek:

Stanowisko	Stawka
a) Dyrektor Lasów Państwowych, Dyrektor Instytutu Badawczego Leśnictwa, Komendant Główny Straży Leśnej	I
b) Kierownik Biura stale zastępujący Dyrektora Lasów Państwowych (bądź wicedyrektor Lasów Państwowych), wicedyrektor Instytutu Badawczego Leśnictwa, Zastępca Komendanta Głównego Straży Leśnej . .	II
c) Kierownik Biura w Dyrekcji Lasów Państwowych lub Insty-	

tucie Badawczym Leśnictwa, Kierownik Oddziału Terenowego Instytutu Badawczego Leśnictwa, Zakładu i Biblioteki w Instytucie Badawczym Leśnictwa, Kierownik Gimnazjum Leśnego lub Leśnego Ośrodka Szkoleniowego, Kierownik Samodzielnego Oddziału Kontroli w Dyrekcji Lasów Państwowych, Oficer inspekcyjny Komendy Głównej Straży Leśnej III

d) Kierownik Oddziału w Dyrekcji Lasów Państwowych, Kierownik Oddziału, Stacji, Laboratorium lub adiunkt w Instytucie Badawczym Leśnictwa, Komendant Okręgowy Straży Leśnej IV

e) Inspektor w Dyrekcji Lasów Państwowych, Zastępca Komendanta Okręgowego Straży Leśnej V

f) w zależności od wielkości, znaczenia i innych właściwości obiektów lub jednostek organizacyjnych, w których pełnią swoją służbę:

1) Nadleśniczy, Kierownik jednostki organizacyjnej szczególnej, Kierownik Zarządu Kolei Leśnych . . . V—VI

2) Kierownik Zakładu Przemysłowego . . . . IV—VI

3) Adiunkt leśny, adiunkt przemysłowy, Zawiadowca Kolejki Leśnej, Zawiadowca Działu w Zakładzie Przemysłowym . . . . VI—VII

g) Nauczyciel lub wychowawca w Gimnazjum Leśnym bądź Leśnym Ośrodku Szkoleniowym, Kierownik Drużyny Urządzenia Lasów lub Drużyny Pomiarowej w Dyrekcji Lasów Państwowych, Starszy Asystent w Instytucie Badawczym Leśnictwa, starszy księgowy V

h) Kierownik Sekretariatu, Parku Samochodowego, Intendent, instruktor techniczno - leśny, instruktor techniczny, instruktor rachunkowy, kontroler rachunkowy, taksator mierniczy i księgowy w Dyrekcji Lasów Państwowych oraz Kierownik Pracowni Graficznej, Intendent i Kierownik Sekretariatu w Instytucie Badawczym Leśnictwa, Dowódca Oddziału Rejonowego Straży Leśnej VI

i) Leśniczy służby wewnętrznej (sekretarz nadleśnictwa), rachmistrz, sekretarz Zakładu Przemysłowego lub jednostki organizacyjnej szczególnej, Dowódca Drużyny Straży Leśnej . VII".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 1947 r.

Minister Leśnictwa:
Bolesław Podedworny

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 czerwca 1947 r. Nr 48, poz. 248).

213

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH, ZIEM ODZYSKANYCH ORAZ ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 18 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przejmowania na własność Państwa nieruchomości ziemskich na mocy art. 41 i 42 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 44 i 45 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w porozumieniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

§ 2. Do postępowania przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1938 r. Nr 3, poz.

16), o ile rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

§ 3. 1. Władzą orzekającą o przejęciu na własność Państwa nieruchomości, o których mowa w art. 41—42, jest powiatowa władza administracji ogólnej jako władza osiedleńcza.

2. Postępowanie w sprawie przejęcia nieruchomości na własność Państwa wszczyna się z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej.

§ 4. Za władze, które były właściwe w rozumieniu art. 41 ust. 1 do wydania zarządzenia lub udzielenia zezwolenia na objęcie w posiadanie opuszczonych nieruchomości, uważa się Państwowy Urząd Repatriacyjny, urzędy ziemskie i powiatowe władze administracji ogólnej.

§ 5. 1. Postępowanie w sprawie przyznania odszkodowania w naturze wszczyna się na wniosek strony. Wniosek ten złożyć należy władzy administracji ogólnej pierwszej instancji jako władzy ziemskiej właściwej ze względu na miejsce położenia przejętej nieruchomości, w ciągu 6 miesięcy od daty wykonalności orzeczenia o przejęciu nieruchomości na własność Państwa, pod rygorem utraty uprawnień do odszkodowania.

2. Termin wskazany w ustępie poprzedzającym przedłuża się w stosunku do osób przybyłych z zagranicy o jeden rok.

§ 6. 1. Władza, wskazana w § 5 ust. 1, jest właściwa do orzekania o szacunku nieruchomości, przejętej na własność Państwa, a w przypadku, gdy nieruchomość mająca być przedmiotem odszkodowania, położona jest w tym samym powiecie, w którym znajduje się przejęta nieruchomość — również i do orzekania o przyznaniu odszkodowania w naturze.

2. Orzeczenie o przyznaniu odszkodowania w naturze może zapaść dopiero po nastąpieniu wykonalności orzeczenia o szacunku przejętej nieruchomości.

3. Jeżeli nieruchomość mająca być przedmiotem odszkodowania znajduje się w innym powiecie, do orzekania o przyznaniu odszkodowania w naturze powołana jest powiatowa władza administracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce położenia tej nieruchomości; władzy tej należy po nastąpieniu wykonalności orzeczenia o szacunku przejętej nieruchomości przesłać akta sprawy wraz z wnioskiem o przyznanie odszkodowania w naturze.

§ 7. Orzeczenie o przyznaniu odszkodowania w naturze wydaje się po zasięgnięciu opinii powiatowej komisji osadnictwa rolnego.

§ 8. 1. Szacunek nieruchomości ziemskiej przejętej na własność Państwa, jak również szacunek gospodarstwa (działki) nadawanego tytułem odszkodowania w naturze ustala się, stosując odpowiednio przepisy art. 21 i wydanych na jego podstawie rozporządzeń.

2. Najwyższą granicą odszkodowania jest gospodarstwo (działka) o obszarze nie przekraczającym 100 ha powierzchni ogólnej, niezależnie od wielkości użytków rolnych tej powierzchni.

3. W przypadku niemożności wydzielenia odszkodowania w naturze ściśle odpowiadającego szacunkowi nieruchomości, przejętej na własność Państwa, nadaje się gospodarstwo (działkę) o wartości wyższej. Nadwyżka wartości ulega spłacie w trybie przewidzianym w art. 24.

§ 9. Do nieruchomości ziemskich przejętych na własność Państwa oraz do nieruchomości nadanych tytułem odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości, przejętych na cele reformy rolnej z tym, że podstawą wpisu w księdze wieczystej własności na rzecz Skarbu Państwa jest odpis wykonalnego orzeczenia o przejęciu nieruchomości, a podstawą wpisu własności nadanej nieruchomości — odpis wykonalnego orzeczenia o przyznaniu odszkodowania.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: **Jan Dąb-Kocioł**

w/z Minister Ziem Odzyskanych: **Józef Dubiel**

Minister Administracji Publicznej: **Edward Osóbka-Morawski**

Minister Skarbu: **Konstanty Dąbrowski**

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 czerwca 1947 r. Nr 48, poz. 249).

214

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1947 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1947 r. o organizacji i zakresie działania komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) w brzmieniu dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1947 r. o organizacji i zakresie działania komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 50) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister Skarbu mianuje na wniosek dyrektora izby skarbowej 12 członków i tyluż zastępców z grona podatników podatku dochodowego lub obrotowego w okręgu izby oraz powołuje 12 członków i tyluż zastępców spośród kandydatów, przedstawionych za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej w podwójnej ilości przez:

a) wojewódzkie rady narodowe (rady narodowe m. st. Warszawy i m. Łodzi),
b) okręgowe komisje związków zawodowych (a w m. st. Warszawie — Radę Związków Zawodowych),
c) Związek Samopomocy Chłopskiej,
d) Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej,
e) izby przemysłowo-handlowe,
f) izby rzemieślnicze,
g) organizacje właścicieli nieruchomości budynkowych,
h) instytucje samorządu zawodowego (rady adwokackie, izby lekarskie, lekarsko-dentystyczne, lekarsko-weterynaryjne itp.).

Kandydaci przedstawiani przez rady, izby, organizacje i instytucje, wymienione w pkt a), e), f), g) i h) powinni być podatnikami podatku dochodowego lub obrotowego.";

2) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Przy przedstawianiu kandydatów na członków i zastępców członków komisji odwoławczej rady, komisje, związki, izby, organizacje i instytucje, wymienione w § 2 ust. 5, są obowiązane podać nazwisko, imię, zawód lub zatrudnienie i miejsce zamieszkania każdego kandydata oraz — o ile chodzi o rady, izby, organizacje i instytucje wymienione w pkt a), e), f), g) i h) tegoż ustępu — ponadto wskazać, jakiego podatku podatnikiem jest kandydat.";

3) w § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli rady, komisje, związki, izby, organizacje i instytucje, wymienione w § 2 ust. 5, nie przedstawią kandydatów na członków i zastępców w wyznaczonym terminie, wówczas także pozostałych członków i zastępców zamianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej.";

4) w § 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Mandat członka (zastępcy członka) komisji wygasa: z upływem okresu, na jaki członek (zastępca) został mianowany (powołany), gdy członek (zastępca) utraci warunki piastowania mandatu (§ 7) lub — o ile chodzi o członka (zastępcę) mianowanego (powołanego) z grona podatników podatków dochodowego i obrotowego — gdy przestanie on być podatnikiem na skutek utraty źródła przychodów w danym okręgu.";

5) w § 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każda sekcja powinna składać się w połowie z członków tej grupy podatników, której odwołania ma rozpatrywać, i w połowie z innych członków komisji. Zasada ta nie obowiązuje, jeżeli w komisji członków danej grupy jest mniej niż 3; w tym przypadku wszyscy członkowie komisji danej grupy podatników powinni wejść w skład sekcji powołanej do rozpatrywania odwołań tej grupy podatników."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 lipca 1947 r. Nr 49, poz. 254).

215

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1947 r.

o wypuszczeniu biletów skarbowych w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 146) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wypuszcza się bilety skarbowe w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki na łączną sumę 70 milionów dolarów.

§ 2. Bilety skarbowe są wystawiane na imię nabywcy na kwoty podzielne przez 100. Przelew może nastąpić tylko za zgodą Ministra Skarbu.

§ 3. Bilety skarbowe są wystawiane z rocznym terminem płatności. Jako datę wystawienia oznacza się na bilecie skarbowym datę jego sprzedaży.

§ 4. Bilety skarbowe są oprocentowane na 1% w stosunku rocznym. Odsetki płatne są z dołu przy wykupie biletu skarbowego.

§ 5. Cena sprzedażna i cena wykupu biletów skarbowych wynosi za każde 100 dolarów wartości imiennej biletu skarbowego — 100 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki według wagi i próby obowiązującej dnia 1 lipca 1944 r.

§ 6. Sprzedaż biletów skarbowych odbywa się za pośrednictwem Narodowego Banku Polskiego bądź bezpośrednio przez Ministerstwo Skarbu.

§ 7. Wykup biletów skarbowych odbywać się będzie bez żadnych ograniczeń i potrąceń w ciągu 5-ciu lat od daty płatności wyłącznie przez Narodowy Bank Polski.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 lipca 1947 r. Nr 49, poz. 255).

216

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Materiałów Budowlanych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 3 kwietnia 1947 r. w sprawie wysokości stawki scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Materiałów Budowlanych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Materiałów Budowlanych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zarówno nabytych w kraju lub zagranicą (importowanych), jak i wytworzonych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Materiałów Budowlanych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów, wymienionych w § 1, obowiązane są: Centrala Zbytu Przemysłu Mineralnego, Centrala Zbytu Przemysłu Cementowego, Centrala Sprzedaży Kamienia oraz Centrala Zbytu Porcelany, Fajansu i Wyrobów Szklanych.

§ 3. 1. Scalony podatek obrotowy wynosi 4% podstawy opodatkowania.

2. Podstawę opodatkowania stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), osiągnięty przez wymienione w § 2 Centrale Zbytu i Centralę Sprzedaży ze sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Materiałów Budowlanych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów wytworami, wymienionymi w § 1, dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Materiałów Budowlanych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, niezależnie od tego, czy mają one odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów wytworami, wymienionymi w § 1, od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

§ 5. 1. Wymienione w § 2 Centrale Zbytu i Centrala Sprzedaży wpłacają scalony podatek obrotowy do terytorialnie właściwych dla nich urzędów rewizyjnych w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Wymienione w § 2 Centrale Zbytu i Centrala Sprzedaży obowiązane są do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51), z zastosowaniem stawki scalonego podatku, ustalonej w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów, osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Materiałów Budowlanych Ministerstwa Przemysłu i Handlu, ze sprzedaży wytworów, wymienionych w § 1, w czasie do dnia 9 marca 1947 r., będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urzędy rewizyjne, o których mowa w § 5 ust. 1, uprawnione są do kontroli prawidłowości obliczania oraz terminowego wpłacania scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 10 marca 1947 r.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 lipca 1947 r. Nr 49, poz. 256).

217

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1947 r.

w sprawie odebrania koncesji i likwidacji Poznańskiego Banku Ziemian S. A. w Poznaniu.

Rada Ministrów uchwala:

Na zasadzie art. 100 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321), w brzmieniu dekretu z dnia 18 grudnia 1945 r. (Dz. U. R. P. z r. 1946 Nr 2, poz. 10) Rada Ministrów postanawia odebrać koncesję Poznańskiemu Bankowi Ziemian S. A. w Poznaniu i przeprowadzić jego likwidację.

Prezes Rady Ministrów:
(—) **Józef Cyrankiewicz**

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 1 lipca 1947 r. Nr 91, poz. 609).

218

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 czerwca 1947 r.

o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji przedsiębiorstwa państwowego „Państwowy Monopol Spirytusowy" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 27) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 czerwca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 238) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Na czele Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego stoi Naczelny Dyrektor Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Naczelnego Dyrektora Państwowego Monopolu Spirytusowego oraz zastępcę Naczelnego Dyrektora mianuje Minister Skarbu.

§ 2.

Naczelny Dyrektor Państwowego Monopolu Spirytusowego kieruje działalnością Dyrekcji, decyduje samodzielnie we wszystkich sprawach, związanych z kierownictwem przedsiębiorstwa, a nie zastrzeżonych do decyzji Ministra Skarbu, jest przełożonym wszystkich pracowników przedsiębiorstwa, określa zakres ich czynności i uprawnień do decydowania w sprawach, należących do zakresu działania Dyrekcji lub zakładów przedsiębiorstwa i odpowiada wobec Ministra Skarbu za działalność przedsiębiorstwa.

§ 3.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego dzieli się na Biura:
1. Ekonomiczne,
2. Administracyjne,
3. Zaopatrzenia,
4. Produkcji,
5. Zbytu,
6. Finansowe.

Biura dzielą się na Wydziały.

§ 4.

Na czele Biur stoją Dyrektorzy Biur.

Dyrektorzy Biur kierują działalnością powierzonych im Biur, decydują samodzielnie we wszystkich sprawach, związanych z kierownictwem tych Biur, a nie zastrzeżonych do decyzji Naczelnego Dyrektora i są odpowiedzialni wobec Naczelnego Dyrektora za działalność Biur.

§ 5.

Na czele Wydziałów stoją Naczelnicy Wydziałów.

Naczelnicy Wydziałów kierują pracami powierzonych im Wydziałów, decydują w grani-

cach udzielonych im pełnomocnictw i są odpowiedzialni przed Dyrektorami Biur za należyte funkcjonowanie Wydziałów.

§ 6.

Szczegółowe postanowienia, określające prawa Dyrektorów Biur i Naczelników Wydziałów do decydowania w sprawach, załatwianych przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego, wyda Naczelny Dyrektor w drodze zarządzenia wewnętrznego. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

§ 7.

Do **Biura Ekonomicznego** należą:
1) opracowywanie zasad polityki gospodarczej Państwowego Monopolu Spirytusowego na podstawie badań konsumcji, stanu rynku, poziomu cen i kosztów własnych; ogólna sprawozdawczość oraz nadzór nad naukową i prasową akcją wydawniczą;
2) opracowywanie zasad i wytycznych dla poszczególnych Biur do sporządzania planów zaopatrzenia, produkcji, zbytu i planu finansowo-gospodarczego; koordynacja opracowanych planów i ustalanie ich ostatecznej redakcji, kontrola wykonania planów; ustalanie wytycznych norm wydajności pracy;
3) koordynacja inspekcji, przeprowadzanej przez poszczególne Biura;
4) statystyka ekonomiczna i przemysłowa.

§ 8.

Do **Biura Administracyjnego** należą: sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego do władz i instytucyj państwowych z wyjątkiem spraw, zastrzeżonych dla Biura Ekonomicznego, sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji i sprawy organizacyjne, dotyczące tworzenia i kasowania zakładów monopolowych oraz statutów tych zakładów, sprawy postępowania biurowego, sprawy osobowe pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego, sprawy płac, sprawy gospodarcze, sprawy straży pożarnej i przemysłowej, zarząd biblioteki, sprawy prawne i wszystkie sprawy, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 9.

Do **Biura Zaopatrzenia** należą wszystkie sprawy związane z zakupem spirytusu i surowców do wyrobu spirytusu, sprawy związane z obrotem i magazynowaniem spirytusu, wszelkie sprawy transportowe, sprawy produkcji materiałów pomocniczych oraz sprawy zakupu środków transportowych, maszyn, artykułów technicznych, materiałów pomocniczych, urządzeń, inwentarza, materiałów biurowych i przyborów kancelaryjnych.

§ 10.

Do **Biura Produkcji** należą: kierowanie w zakładach monopolowych produkcją spirytusu i wódek oraz oczyszczaniem i odwadnianiem spirytusu, sprawy nadzoru nad produkcją wódek w zakładach niemonopolowych, ustalanie norm dla produkcji i czuwanie nad ich przestrzeganiem, prace o charakterze techniczno-badawczym, sprawy urządzeń ruchu w zakładach produkcji, sprawy budowlane, nadzór nad bezpieczeństwem pracy, wszystkie sprawy, związane z kierownictwem monopolowych zakładów produkcji, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 11.

Do **Biura Zbytu** należą: kierowanie sprzedażą spirytusu i wódek, sprawy wynikające ze stosunku przedsiębiorstwa do sprzedawców wyrobów, ustalanie w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym cen sprzedawanych wyrobów, ustalanie opakowań, reklama handlowa, sprawy eksportu, sprawy ochrony rynku oraz wszelkie sprawy kierownictwa monopolowych zakładów sprzedaży, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 12.

Do **Biura Finansowego** należą: sprawy operacyj finansowych przedsiębiorstwa, układanie planów finansowo - gospodarczych i kasowych oraz czuwanie na ich wykonaniem, regulacja zobowiązań, prowadzenie rachunkowości, kasa, kalkulacja.

§ 13.

Do kompetencji każdego z Biur należy przeprowadzanie inspekcji w sprawach, wchodzących w zakres ich czynności.

§ 14.

Biuro Administracyjne dzieli się na następujace Wydziały:
1. Wydział Ogólny,
2. Wydział Osobowy,
3. Wydział Prawny,
4. Wydział Gospodarczy.

§ 15.

Do Wydziału Ogólnego należą:
a) sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego do władz i instytucyj państwowych, z wyjątkiem spraw, należących do Biura Ekonomicznego,
b) sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji

Państwowego Monopolu Spirytusowego, sprawy organizacyjne, dotyczące tworzenia i kasowania zakładów monopolowych oraz statutów tych zakładów,

c) prenumerata wydawnictw i ogłoszeń,
d) sprawy postępowania biurowego,
e) pracownia graficzna, kancelaria, biblioteka, archiwum i muzeum,
f) ewidencja druków,
g) sekretariat Naczelnego Dyrektora,
h) sprawy, nie zastrzeżone do kompetencji innych komórek Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 16.

Do Wydziału Osobowego należą: sprawy osobowe pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego, w szczególności sprawy umów zbiorowych, przyjmowania i zwalniania ze służby, sprawy uposażeniowe, emerytalne, sprawy dyscyplinarne i ewidencyjne, sprawy Rad Zakładowych.

§ 17.

Do Wydziału Prawnego należą:

a) udzielanie opinii prawnych i współdziałanie w sporządzaniu wszelkich aktów prawnych,
b) prowadzenie spraw, będących przedmiotem postępowania sądowego,
c) sprawy rejestru handlowego i pełnomocnictw,
d) regulowanie hipotek nieruchomości,
e) sprawy egzekwowania należności Państwowego Monopolu Spirytusowego,
f) opracowywanie na podstawie materiałów dostarczonych przez właściwe Biura projektów ustaw i rozporządzeń,
g) opracowywanie spraw podatkowych.

§ 18.

Do Wydziału Gospodarczego należą:

a) sprawy wydatków na cele gospodarcze i opieki społecznej, sprawy zapewnienia przedsiębiorstwu potrzebnych pomieszczeń oraz zarząd nieruchomościami i pomieszczeniami Państwowego Monopolu Spirytusowego; zabezpieczenia mienia Państwowego Monopolu Spirytusowego, drobne remonty budynków,
b) sprawy gospodarcze Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego i podległych zakładów, nie należące do innych komórek organizacyjnych, a w szczególności sprawy inwentarza ruchomego, urządzeń i przedmiotów gospodarczych i przyborów biurowych, ustalanie norm zużycia opału, światła i wody w pomieszczeniach biurowych i domach mieszkalnych Państwowego Monopolu Spirytusowego i czuwanie nad przestrzeganiem tych norm; sprawy dotyczące straży pożarnej i straży przemysłowej,
c) sprawy administracyjno - porządkowe i nadzór nad niższymi funkcjonariuszami,
d) sprawy społeczne, a w szczególności sprawy sanitarne i higieny pracy, opieka lekarska, sprawy kulturalno - oświatowe, wychowania fizycznego, sprawy stołówek i spółdzielni pracowniczych, sprawy opieki nad pracownikiem, matką i dzieckiem.

§ 19.

Biuro Zaopatrzenia dzieli się na następujące Wydziały:

1. Wydział Obrotu Spirytusowego,
2. Wydział Zakupów,
3. Wydział Transportowy.

§ 20.

Do Wydziału Obrotu Spirytusem należą:

a) całokształt spraw, związanych z gorzelniami, zakładami oczyszczania i odwadniania, nie będącymi pod zarządem Państwowego Monopolu Spirytusowego, w szczególności odbiór spirytusu i rozliczenia za spirytus, zaopatrywanie tych przedsiębiorstw w surowce, materiały pomocnicze itp.,
b) magazynowanie spirytusu i obrót spirytusem od chwili odbioru lub wyprodukowania w zakładzie monopolowym do chwili wydania spirytusu do przerobu w zakładzie monopolowym lub innym odbiorcom, prowadzenie księgowości obrotu spirytusem,
c) opracowywanie ceny nabycia spirytusu w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym.

§ 21.

Do Wydziału Zakupów należą: zakup surowców do wyrobu spirytusu, zakup wszelkich materiałów pomocniczych, maszyn, instalacyj, artykułów technicznych i materiałów budowlanych, opakowań, zakup środków transportowych i materiałów pędnych, inwentarza ruchomego i przedmiotów gospodarczych oraz przyborów biurowych i kancelaryjnych, kierowanie produkcją artykułów pomocniczych.

§ 22.

Do Wydziału Transportowego należą: ustalanie potrzeb w zakresie taboru przewozowego i materiałów pędnych, zarząd i nadzór nad środkami przewozowymi Monopolu i wszystkie inne sprawy transportowe oraz kontrola rachunków kosztów przewozu.

§ 23.

Biuro Produkcji dzieli się na następujące Wydziały:
1. Wydział Produkcji Spirytusu,
2. Wydział Wyrobów,
3. Wydział Techniczny,
4. Wydział Badań i Norm.

§ 24.

Do Wydziału Produkcji Spirytusu należą:
a) kierowanie produkcją spirytusu oraz oczyszczaniem i odwadnianiem spirytusu w zakładach monopolowych, czuwanie nad przestrzeganiem ustanowionych dla tej produkcji norm,
b) ustalanie programów fabrykacyjnych w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym,
c) sprawy kierownictwa monopolowymi zakładami produkcji, oczyszczania i odwadniania spirytusu, nie zastrzeżone dla innych Biur,
d) czuwanie nad produkcją, oczyszczaniem i odwadnianiem spirytusu w zakładach niemonopolowych ze strony technicznej.

§ 25.

Do Wydziału Wyrobów należą:
a) ustalanie programów fabrykacyjnych na podstawie porozumienia z Biurem Ekonomicznym i z Biurem Zbytu,
b) kierowanie produkcją wyrobów monopolowych i czuwanie nad przestrzeganiem ustanowionych dla tej produkcji norm,
c) sprawy kierownictwa monopolowymi zakładami produkcji wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 26.

Do Wydziału Technicznego należą:
a) remont i konserwacja budynków,
b) budowa względnie nadzór nad budową nowych pomieszczeń fabrycznych i mieszkań,
c) sprawy urządzeń maszynowych i ruchu mechanicznego w zakładach produkcji, montaż, uruchamianie, konserwacja i remonty oraz kontrola pracy maszyn, sprawy wszelkich instalacyj technicznych, sporządzanie i kontrola kosztorysów,
d) zarządzanie przydziałem maszyn do zakładów produkcji,
e) przeprowadzanie badań nad zużyciem maszyn i wydawanie opinii w sprawach ich dyskwalifikacji,
f) warsztaty samochodowe i mechaniczne,
g) kontrola techniczna urządzeń przeciwpożarowych,
h) nadzór nad bezpieczeństwem pracy,
i) administrowanie przyrządami kontrolno-mierniczymi.

§ 27.

Do WydziałuBadań i Norm należą:
a) przeprowadzanie badań wszystkich procesów i czynników produkcji, a w szczególności norm procesów fabrykacyjnych, wydajności pracy maszynowej i ręcznej, norm zużycia spirytusu i materiałów pomocniczych.
b) badanie z punktu widzenia postępu technicznego metod fabrykacyjnych i urządzeń technicznych,
c) opracowanie i kontrola warunków technicznych dla poszczególnych gatunków spirytusu i wyrobów oraz technicznych warunków dostawy surowców i artykułów pomocniczych,
d) badania techniczne, związane ze zbytem spirytusu,
e) przeprowadzanie badań chemicznych dla potrzeb Państwowego Monopolu Spirytusowego oraz na podstawie umów przedsiębiorstwa „Państwowy Monopol Spirytusowy" z innymi Monopolami i dla innych Monopolów, jako też na zlecenie Ministerstwa Skarbu dla władz skarbowych.

§ 28.

Biuro Zbytu dzieli się na Wydziały:
1. Wydział Spirytusu Konsumcyjnego,
2. Wydział Spirytusu Niekonsumcyjnego.

§ 29.

Do Wydziału Spirytusu Konsumcyjnego należą:
a) kierowanie sprzedażą wyrobów monopolowych oraz spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych i na inne cele konsumcyjne,
b) ustalanie sieci sprzedaży, sprawy stosunku do sprzedawców wyrobów monopolowych, ustalanie prowizji dla sprzedawców, sprawy udzielania sprzedawcom kredytu,
c) opracowywanie rodzajów wódek i cen sprzedażnych wódek oraz spirytusu konsumcyjnego w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym,
d) sprawy kierownictwa monopolowych zakładów sprzedaży, nie zastrzeżone dla innych Biur,
e) sprawy ochrony rynku,
f) eksport wyrobów monopolowych.

§ 30.

Do Wydziału Spirytusu Niekonsumcyjnego należą:

a) kierowanie sprzedażą spirytusu na cele niekonsumcyjne oraz olejów fuzlowych,
b) opracowywanie cen sprzedażnych spirytusu niekonsumcyjnego i olejów fuzlowych w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym.

§ 31.

Biuro Finansowe dzieli się na Wydziały:
1. Wydział Budżetowy,
2. Wydział Rozrachunków,
3. Wydział Buchalterii,
4. Wydział Kalkulacji.

§ 32.

Do Wydziału Budżetowego należą:
a) opracowanie planów finansowo - gospodarczych i kasowych i czuwanie nad ich wykonaniem,
b) czuwanie nad stanem kapitałów przedsiębiorstwa,
c) zarządzanie funduszami przedsiębiorstwa i jego środkami obrotowymi,
d) sprawy operacyj finansowo-kredytowych,
e) opiniowanie i kontrola umów z punktu widzenia finansowego,
f) sprawy operacyj kasowych.

§ 33.

Do Wydziału Rozrachunków należą:
a) kontrola i regulowanie zobowiązań i należytości Państwowego Monopolu Spirytusowego,
b) przyjmowanie oraz kontrola depozytów, kaucyj itp.

§ 34.

Do Wydziału Buchalterii należą:
a) prowadzenie rachunkowości Państwowego Monopolu Spirytusowego,
b) sporządzanie bilansu i rachunku strat i zysków.

§ 35.

Do Wydziału Kalkulacji należy kalkulacja kosztów własnych Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 36.

Naczelny Dyrektor Państwowego Monopolu Spirytusowego ustali w drodze zarządzenia wewnętrznego organizację i szczegółowy wykaz czynności poszczególnych komórek Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, określając ściśle ich wzajemny stosunek i zasady współdziałania.

Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

§ 37.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego (Monitor Polski Nr 22, poz. 29) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Minister Skarbu
(—) **Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 27 czerwca 1947 r. Nr 89, poz. 606).

219

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 czerwca 1947 r.

o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji przedsiębiorstwa państwowego „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 25) w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 81), z dnia 28 sierpnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 505) oraz z dnia 4 czerwca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 237) zarządzam, co następuje:

§ 1. Na czele Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego stoi Naczelny Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Naczelnego Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz zastępcę Naczelnego Dyrektora mianuje Minister Skarbu.

§ 2. Naczelny Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego kieruje działalnością Dyrekcji; decyduje samodzielnie we wszystkich sprawach, związanych z kierownictwem przedsiębiorstwa, a nie zastrzeżonych do decyzji Ministra Skarbu; jest przełożonym pracowników przedsiębiorstwa; określa zakres ich czynności i uprawnień do decydowania w sprawach, należących do zakresu działania Dyrekcji lub zakładów przedsiębiorstwa i odpowiada wobec Ministra Skarbu za działalność przedsiębiorstwa.

§ 3. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego dzieli się na Biura:
1. Ekonomiczne,

2. Administracyjne,
3. Zaopatrzenia,
4. Surowców,
5. Produkcji,
6. Zbytu,
7. Finansowe.

Biura dzielą się na wydziały.

§ 4. Na czele Biur stoją Dyrektorzy Biur.

Dyrektorzy Biur kierują działalnością powierzonych sobie Biur, decydują samodzielnie we wszystkich sprawach, związanych z kierownictwem tych Biur, a nie zastrzeżonych do decyzji Naczelnego Dyrektora i są odpowiedzialni wobec Naczelnego Dyrektora za działalność Biur.

§ 5. Na czele Wydziałów stoją Naczelnicy Wydziałów.

Naczelnicy Wydziałów kierują pracami powierzonych sobie Wydziałów, decydują w granicach udzielonych im pełnomocnictw i są bezpośrednio odpowiedzialni przed Dyrektorami Biur za należyte funkcjonowanie Wydziałów.

§ 6. Szczegółowe postanowienia, określające prawa Dyrektorów Biur i Naczelników Wydziałów do decydowania w sprawach, załatwianych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, wyda Naczelny Dyrektor w drodze zarządzenia wewnętrznego. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

§ 7. Do Biura Ekonomicznego należą:

1) opracowywanie zasad polityki gospodarczej Polskiego Monopolu Tytoniowego na podstawie badań konsumcji, stanu rynku, poziomu cen i kosztów własnych; ogólna sprawozdawczość oraz nadzór nad naukową i prasową akcją wydawniczą;

2) opracowywanie zasad i wytycznych dla poszczególnych Biur do sporządzania planów zaopatrzenia, produkcji, zbytu i planu finansowo-gospodarczego; koordynacja opracowywanych planów oraz ustalanie ostatecznej redakcji tych planów; kontrola wykonania planów; ustalanie wytycznych norm wydajności pracy;

3) koordynacja inspekcji, przeprowadzanej przez poszczególne Biura;

4) statystyka ekonomiczna i przemysłowa.

§ 8. Do Biura Administracyjnego należą: sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do władz i instytucji państwowych, z wyjątkiem spraw, zastrzeżonych dla Biura Ekonomicznego; sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji i sprawy organizacyjne, dotyczące tworzenia i kasowania zakładów monopolowych oraz statutów organizacyjnych tych zakładów; sprawy postępowania biurowego; sprawy osobowe pracowników Polskiego Monopolu Tytoniowego; sprawy płac; sprawy gospodarcze; sprawy straży pożarnej i przemysłowej; zarząd biblioteki; sprawy prawne i wszystkie sprawy, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 9. Do Biura Zaopatrzenia należą: zakup artykułów pomocniczych do produkcji; zakup maszyn i artykułów technicznych; zakup inwentarza biurowego, przedmiotów gospodarczych i materiałów biurowych; sprawy, dotyczące transportu; zakup środków transportowych, gospodarka taborem transportowym Monopolu, roboty budowlane i obliczenia statystyczne, remont i konserwacja budynków; instalacje budowlane, z wyjątkiem instalacji maszynowych w zakładach produkcji, kierowanie produkcją artykułów pomocniczych.

§ 10. Do Biura Surowców należą: sprawy uprawy tytoniu; wykup i fermentacja krajowego surowca tytoniowego; doświadczalnictwo tytoniowe; sprawy nasienne; prace analityczno-badawcze w zakresie uprawy tytoniu; zakup surowca zagranicznego; sprawy, związane z kierownictwem zakładów uprawy tytoniu, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 11. Do Biura Produkcji należą: ustalanie norm dla produkcji i czuwanie nad ich przestrzeganiem; kierowanie produkcją wyrobów monopolowych; sprawy urządzeń ruchu w zakładach produkcji; ekspertyza surowców i wyrobów tytoniowych; prace o charakterze techniczno-badawczym; magazynowanie i konserwacja surowców; bezpieczeństwo pracy; sprawy, związane z kierownictwem wytwórni monopolowych, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 12. Do Biura Zbytu należą: organizacja sprzedaży; sprawy wynikające ze stosunku przedsiębiorstwa do sprzedawców wyrobów monopolowych; ustalanie zapotrzebowań sprzedaży; ustalanie cen w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym; ustalanie opakowań; reklama handlowa; eksport wyrobów tytoniowych; sprawy ochrony rynku; sprzedaż odpadków tytoniowych; sprawy, związane z kierownictwem monopolowych zakładów sprzedaży, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 13. Do Biura Finansowego należą: sprawy operacji finansowych przedsiębiorstwa; układanie planów finansowo-gospodarczych i kasowych i czuwanie nad ich wykonaniem; regulacja zobowiązań; prowadzenie rachunkowości przedsiębiorstwa; kasa; kalkulacja.

§ 14. Do kompetencji każdego z Biur należy przeprowadzanie inspekcji w sprawach, wchodzących w zakres ich czynności.

§ 15. Biuro Administracyjne dzieli się na następujące Wydziały:

1. Wydział Ogólny,
2. Wydział Osobowy,
3. Wydział Prawny,
4. Wydział Gospodarczy.

§ 16. Do Wydziału Ogólnego należą:

a) sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do władz i instytucji państwowych, a w szczególności do Ministerstwa Skarbu, z wyjątkiem spraw, należących do Biura Ekonomicznego;

b) sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego; sprawy tworzenia i kasowania zakładów monopolowych na wniosek właściwych Biur oraz statutów organizacyjnych tych zakładów;

c) prenumerata wydawnictw i ogłoszeń;

d) sprawy postępowania biurowego;

e) pracownia graficzna, kancelaria, biblioteka, archiwum i muzeum;

f) ewidencja druków;

g) sprawy, nie zastrzeżone do kompetencji innych jednostek składowych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego;

h) sekretariat Naczelnego Dyrektora.

§ 17. Do Wydziału Osobowego należą: sprawy osobowe pracowników Polskiego Monopolu Tytoniowego a w szczególności: sprawy umów zbiorowych, przyjmowania i zwalniania ze służby, sprawy uposażeniowe, emerytalne, dyscyplinarne i ewidencyjne; sprawy Rad Zakładowych.

§ 18. Do Wydziału Prawnego należą:

a) udzielanie opinii prawnych i współdziałanie w sporządzaniu wszelkich aktów prawnych;

b) załatwianie spraw, będących przedmiotem postępowania sądowego;

c) sprawy rejestru handlowego i pełnomocnictw;

d) regulowanie hipotek nieruchomości;

e) sprawy egzekwowania należności Polskiego Monopolu Tytoniowego;

f) opracowywanie na podstawie materiałów, dostarczonych przez właściwe Biura, projektów ustaw i rozporządzeń;

g) opracowywanie spraw podatkowych.

§ 19. Do Wydziału Gospodarczego należą:

a) sprawy wydatków na cele gospodarcze i opieki społecznej, czuwanie nad zapewnieniem przedsiębiorstwu potrzebnych pomieszczeń, zarząd nieruchomościami i pomieszczeniami Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz sprawy zabezpieczenia mienia Polskiego Monopolu Tytoniowego; drobne remonty budynków;

b) sprawy gospodarcze, nie należące do innych jednostek organizacyjnych Polskiego Monopolu Tytoniowego, a w szczególności gospodarka sprzętem ruchomym, odzieżą ochronną i opałem; sprawy dotyczące straży pożarnej i przemysłowej;

c) sprawy administracyjno-porządkowe i nadzór nad niższymi funkcjonariuszami;

d) sprawy społeczne, a w szczególności sprawy sanitarne i higieny pracy, opieka lekarska, sprawy kulturalno-oświatowe, wychowania fizycznego, stołówek i spółdzielni procowniczych, opieki nad pracownikiem, matką i dzieckiem;

e) zarząd centralnym magazynem Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 20. Biuro Zaopatrzenia dzieli się na następujące Wydziały:

1. Wydział Zakupów,
2. Wydział Transportowy,
3. Wydział Budowlany.

§ 21. Do Wydziału Zakupów należą:

a) zakup artykułów pomocniczych;

b) zakup przedmiotów gospodarczych, inwentarza biurowego i przyborów biurowych, zakup środków transportowych;

c) zakup urządzeń fabrykacyjnych oraz urządzeń i przyborów, potrzebnych do fermentacji i uprawy tytoniu;

d) zakup maszyn i części zamiennych oraz artykułów technicznych;

e) sprawy produkcji opakowań, druków fabrykacyjnych itp.

§ 22. Do Wydziału Transportowego należą: ustalanie potrzeb w zakresie taboru przewozowego oraz materiałów pędnych, zarząd własnymi środkami przewozowymi; wszystkie inne sprawy transportowe oraz kontrola rachunków kosztów przewozu.

§ 23. Do Wydziału Budowlanego należą:

a) remont i konserwacja budynków;

b) budowa względnie nadzór nad budową pomieszczeń, obliczenia statyczne;

c) instalacje budowlane, z wyjątkiem instalacji maszynowych w zakładach produkcji;

§ 24. Biuro Surowców dzieli się na następujące Wydziały:

1. Wydział Uprawy Tytoniu,
2. Wydział Surowca Krajowego,
3. Wydział Surowca Zagranicznego.

§ 25. Do Wydziału Uprawy Tytoniu należą:

a) organizacja i technika uprawy tytoniu;

b) sprawy suszarnictwa tytoniowego;

c) ochrona roślin przed chorobami i szkodnikami;

d) sprawy doświadczalnictwa i nasiennictwa;

e) sprawy kierownictwa zakładów uprawy tytoniu, nie zastrzeżone dla innych Biur;

f) wydawnictwa z dziedziny uprawy tytoniu.

§ 26. Do Wydziału Surowca Krajowego należą:

a) organizacja i realizacja wykupu surowca tytoniowego;

b) fermentacja surowca tytoniowego;

c) gospodarka sprzętem wykupowym i fermentacyjnym;

d) nadzór nad laboratoriami przy zakładach uprawy tytoniu;

§ 27. Do Wydziału Surowca Zagranicznego należą wszelkie sprawy, związane z zakupem surowca zagranicznego.

§ 28. Biuro Produkcji dzieli się na następujące Wydziały:

1. Wydział Wyrobów Tytoniowych,
2. Wydział Techniczny,
3. Wydział Badań i Norm.

§ 29. Do Wydziału Wyrobów Tytoniowych należą:

a) ustalanie programów fabrykacyjnych na

podstawie zapotrzebowań Biura Zbytu i w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym;

b) ustalanie składu mieszanek fabrykacyjnych i czuwanie nad ich przestrzeganiem;

c) kierowanie produkcją wyrobów tytoniowych w wytwórniach, czuwanie nad przestrzeganiem ustanowionych dla tej produkcji norm;

d) magazynowanie i konserwacja surowców tytoniowych;

e) sprawy bezpieczeństwa pracy;

f) sprawy kierownictwa zakładów produkcji i magazynów surowców, niezastrzeżonych dla innych Biur.

§ 30. Do Wydziału Technicznego należą:

a) sprawy urządzeń maszynowych i ruchu mechanicznego w wytwórniach, montaż, uruchomianie, konserwacja i remonty oraz kontrola pracy maszyn;

b) zarządzanie przydziału maszyn w wytwórniach;

c) prowadzenie badań nad zużyciem maszyn i wydawanie opinii w sprawach ich dyskwalifikacji;

d) zarządzanie warsztatami, produkcją tych warsztatów oraz warsztatami samochodowymi;

e) urządzenia i konserwacja oraz remonty transmisji, transporterów, instalacji odkurzających, nawilżających, pneumatyczno-podawczych, wszelkiego rodzaju suszni i suszarek oraz urządzeń, związanych z technicznym przebiegiem procesów fabrykacyjnych; nadto konserwacja i remont innych instalacji w zakładach produkcji.

§ 31. Do Wydziału Badań i Norm należą:

a) przeprowadzanie badań i ustalanie norm dla wszystkich procesów i czynników produkcji, a w szczególności norm i procesów fabrykacyjnych, wydajności pracy maszynowej i ręcznej oraz norm zużycia surowca i materiałów pomocniczych;

b) badanie z punktu widzenia postępu technicznego metod fabrykacyjnych i urządzeń technicznych,

c) opracowywanie technicznych warunków dostawy surowców i artykułów pomocniczych;

d) centralne laboratorium Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz nadzór nad laboratoriami w wytwórniach;

e) przeprowadzanie ekspertyzy surowców i wyrobów tytoniowych.

§ 32. Biuro Zbytu dzieli się na następujące Wydziały:

1. Wydział Organizacji Zbytu,
2. Wydział Handlowy.

§ 33. Do Wydziału Organizacji Zbytu należą:

a) sprawy organizacji, kontroli i ewidencji sieci sprzedaży:

b) ustalanie prowizji dla sprzedawców i sprawy udzielania sprzedawcom kredytów;

c) sprawy ochrony rynku;

d) sprawy, związane z kierownictwem zakładów sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego, nie zastrzeżone dla innych Biur.

§ 34. Do Wydziału Handlowego należą:

a) ustalanie potrzeb rynku i związanych z nim zapotrzebowań wyrobów tytoniowych w porozumieniu z Biurem Ekonomicznym;

b) zaopatrywanie placówek sprzedaży w wyroby tytoniowe;

c) ustalanie gatunków wyrobów tytoniowych i opakowań tych wyrobów; ustalanie cen;

d) reklama handlowa;

e) eksport i import wyrobów tytoniowych;

f) sprzedaż odpadków tytoniowych.

§ 35. Biuro Finansowe dzieli się na następujące Wydziały:

1. Wydział Budżetowy,
2. Wydział Rozrachunków,
3. Wydział Buchalterii,
4. Wydział Kalkulacji.

§ 36. Do Wydziału Budżetowego należą:

a) opracowywanie planów finansowo-gospodarczych i kasowych i czuwanie nad ich wykonaniem;

b) czuwanie nad stanem kapitałów oraz zarządzanie środkami obrotowymi i funduszami przedsiębiorstwa;

c) sprawy operacji kredytowych;

d) opiniowanie i kontrola umów z punktu widzenia finansowego;

e) kasa.

§ 37. Do Wydziału Rozrachunków należą:

a) kontrola i regulowanie zobowiązań i należności kontrahentów;

b) obliczanie należności i zobowiązań pracowników;

c) obliczanie i przekazywanie świadczeń emerytalnych;

d) przyjmowanie oraz kontrola depozytów, kaucyj itp.

§ 38. Do Wydziału Buchalterii należy: prowadzenie rachunkowości Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz sporządzanie bilansu i rachunku strat i zysków.

§ 39. Do Wydziału Kalkulacji należy kalkulacja kosztów własnych Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 40. Naczelny Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego ustali w drodze zarządzenia wewnętrznego organizację i szczegółowy wykaz czynności poszczególnych komórek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, określając ściśle ich wzajemny stosunek i zasady współdziałania. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

§ 41. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego (Monitor Polski Nr 23, poz. 310) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Minister Skarbu
(—) **Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 27 czerwca 1947 r., Nr 89, poz. 607).

220

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 20 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i Ministrem Skarbu.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 3.I.1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 32) zarządzam co następuje:

§ 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Przedsiębiorstwo Robót Czerpalnych i Podwodnych".

§ 2. Przedmiotem przedsiębiorstwa są wszelkie czynności związane z prowadzeniem robót czerpalnych i podwodnych, jak roboty pogłębiarskie, refulacyjne i ziemne, związane z robotami refulacyjnymi oraz podnoszenie wraków.

§ 3. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Gdańsk.

§ 4. Władzami przedsiębiorstwa są: Dyrekcja i Rada Nadzoru Społecznego.

§ 5. Dyrekcja składa się z Dyrektora i zastępcy dyrektora dla spraw finansowych, mianowanych i odwoływanych przez Ministra Żeglugi. Dyrekcja reprezentuje przedsiębiorstwo na zewnątrz. Do zobowiązywania przedsiębiorstwa i składania oświadczeń w jego imieniu potrzebne są podpisy obu członków Dyrekcji.

§ 6. Rada Nadzoru Społecznego działać będzie w składzie i na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu wykonawczym do p. 3 art. 10 powołanego dekretu.

§ 7. Przedsiębiorstwu zostaje przekazany majątek skarbowy przez Biuro Odbudowy Portów i Główny Urząd Morski protokółem zdawczo-odbiorczym przy udziale Głównej Komisji Inwentaryzacyjnej dla Wybrzeża przy Ministerstwie Żeglugi w terminie 2-miesięcznym od daty niniejszego zarządzenia.

§ 8. Statut przedsiębiorstwu nada Minister Żeglugi w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania w terminie 3-miesięcznym od daty niniejszego zarządzenia.

Minister Żeglugi
A. Rapacki

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzedu Planowania
Cz. Bobrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 1 lipca 1947 r. Nr 91, poz. 610).

221

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 20 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i Ministrem Skarbu.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 3.I.1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 32) zarządzam co następuje:

§ 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjno-Morskich".

§ 2. Przedmiotem przedsiębiorstwa jest budownictwo morskie, portowe, inżynieryjno-wodne oraz wszelkie roboty inżynieryjne z tym związane. Przedsiębiorstwo będzie prowadzone na zasadach handlowych.

§ 3. Siedzibą przedsiębiorstwa jest Gdańsk.

§ 4. Władzami przedsiębiorstwa są: Dyrekcja i Rada Nadzoru Społecznego.

§ 5. Dyrekcja składa się z Dyrektora i zastępcy dyrektora dla spraw finansowych, mianowanych i odwoływanych przez Ministra Żeglugi. Dyrekcja reprezentuje przedsiębiorstwo na zewnątrz. Do zobowiązywania przedsiębiorstwa i składania oświadczeń w jego imieniu potrzebne są podpisy obu członków Dyrekcji.

§ 6. Rada Nadzoru Społecznego działać będzie w składzie i na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu wykonawczym do p. 3 art. 10 powołanego dekretu.

§ 7. Przedsiębiorstwu zostaje przekazany majątek skarbowy przez Biuro Odbudowy Portów i Główny Urząd Morski protokółem zdawczo-odbiorczym przy udziale Głównej Komisji Inwentaryzacyjnej dla Wybrzeża przy Ministerstwie Żeglugi w terminie 2-miesięcznym od daty niniejszego zarządzenia.

§ 8. Statut przedsiębiorstwu nada Minister Żeglugi w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania w terminie 3-miesięcznym od daty niniejszego zarządzenia.

Minister Żeglugi
A. Rapacki

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania
Cz. Bobrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 1 lipca 1947 r. Nr 91, poz. 611).

222

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 13 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych".

Na podstawie art. 1 i 2 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wydziela się z administracji Ministerstwa Odbudowy Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych jako państwowe przedsiębiorstwo prowadzone według zasad gospodarki handlowej w ramach państwowego planu gospodarczego pod nazwą „Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych" w skrócie C. Z. P. P. B.

§ 2.

Siedzibą CZPPB jest miasto stołeczne Warszawa, a terenem działalności obszar Państwa.

§ 3.

Przedmiotem CZPPB jest koordynowanie, nadzorowanie, kontrolowanie oraz ogólne kierownictwo działalności gospodarczej państwowych lub będących pod zarządem państwowym przedsiebiorstw budowlanych, wymienionych w dołączonym do niniejszego zarządzenia wykazie bez naruszenia ich samodzielności prawnej, finansowej i handlowej. Wytyczne CZPPB są wiążące dla przedsiębiorstw nadzorowanych.

§ 4.

Nadzór państwowy nad CZPPB sprawuje Minister Odbudowy.

§ 5.

Organem nadzorczym, kontrolnym i opiniodawczym CZPPB jest Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i zwalniania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6.

Organem zarządzającym CZPPB jest Dyrekcja, powołana przez Ministra Odbudowy, składająca się z Naczelnego Dyrektora i dwóch dyrektorów zarządzających.

§ 7.

CZPPB reprezentują: dwóch członków Dyrekcji lub jeden z członków Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach uprawnień, wynikających z pełnomocnictw.

Do ważności zobowiązań potrzebne są łączne podpisy dwóch osób reprezentujących CZPPB. Korespondencję zwykłą podpisuje jeden z członków Dyrekcji.

§ 8.

Przekazaniu na rzecz CZPPB ulega majątek Skarbu Państwa nieruchomy i ruchomy oznaczony przez Ministra Odbudowy.

Minister Odbudowy zarządzi protokólarnie przekazanie CZPPB przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie a ruchomego na własność.

§ 9.

Szczegółowe zasady organizacji i działania CZPPB ustali statut nadany przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszony w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy
(—) **M. Kaczorowski**

Minister Skarbu
(—) **K. Dąbrowski**

Prezes Centralnego Urzędu Planowania
(—) **Cz. Bobrowski**

WYKAZ

Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych podlegających nadzorowi

Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych:

1. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie Warszawskie.
2. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie Łódzkie.
3. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie Poznańskie.
4. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie Dolnośląskie.

5. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie Śląsko-Dąbrow.
6. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie Krakowskie.
7. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie Pomorskie.
8. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, Zjednoczenie W--brzeża.
9. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, „Beton-Stal".
10. Państwowe Przedsiębiorstwa Budowlane, „Hydrotrest".

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 1 lipca 1947 r. Nr 91, poz. 612).

223

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1947 r. L. D. II. 9570/5/47 (Nr 199)

w sprawie dokumentów dla restytucji złota i kosztowności zrabowanych.

Do
wszystkich banków i Komunalnych Kas Oszczędności (przez Związek)

Ministerstwo Skarbu prosi o nadesłanie dokumentów, jakie ewentualnie są w posiadaniu instytucji kredytowych, a dotyczą konfiskaty i rabunku złota i kosztowności przez niemieckie władze okupacyjne. Chodzi tu przede wszystkim o oryginalne pokwitowania wzgl. ich przebitki, wystawiane przez Niemców z okazji zabierania wymienionych wartości, stanowiących własność instytucji względnie ich klientów (safes).

Dokumenty wspomniane potrzebne są do akcji restytucji złota i walorów, jaką Ministerstwo Skarbu prowadzi.

Dokumenty należy przesyłać listami poleconymi, zachowując dla instytucji odpisy. W braku jakichkolwiek dokumentów nadsyłać odpowiedzi negatywne.

Termin nadesłania 15 sierpnia 1947 r.

za Dyrektora Departamentu:

Wł. Szmidt

224

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1947 r. L. D. II. 9760/5/47 (Nr 201)

w sprawie biegu przedawnienia i terminów prawa wekslowego i czekowego.

Do
wszystkich instytucyj kredytowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że nie jest przewidziane dalsze przedłużenie zawieszenia biegu przedawnienia i terminów prawa wekslowego i czekowego, ustalonych w dekrecie z dnia 9 stycznia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 24) na dzień 31 grudnia 1947 r.

W związku z powyższym instytucje kredytowe winny już obecnie przystąpić do prac przygotowawczych, mających na celu upłynnienie odnośnych swoich należności.

za Dyrektora Departamentu:

Wł. Szmidt

225

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1947 r. L. D. III. 1870/7/47 (Nr 195)

w sprawie obrotu bezgotówkowego.

Do
Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu Ustawodawczego, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw

w miejscu.

Z dniem 19 maja 1947 r. wszedł w życie dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61). Ze względu na znaczenie, jakie dla gospodarki narodowej mają obroty bezgotówkowe, Ministerstwo Skarbu oczekuje, że przede wszystkim władze i urzędy państwowe, opierające swą gospodarkę pieniężną na przepisach rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych (załącznik Nr 1 do Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. Nr 9, poz. 178) będą w jak najszerszej mierze stosować obroty bezgotówkowe realizując wytyczne wspomnianego dekretu.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie stosownych zarządzeń, uwzględniających następujące zasady:

I.

Władze i urzędy państwowe zarządzają wypłaty:

1. w drodze bezgotówkowej:

wszelkie wypłaty na rzecz uczestników obrotu bezgotówkowego, wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 1 — 5 dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, oraz na rzecz osób posiadających otwarte rachunki w instytucjach finansowych, bez względu na wysokość wypłaty,

2. w gotówce — z tytułu:

a) wszelkiego rodzaju wynagrodzeń, płac, zarobków, nagród, zapomóg i innych świadczeń pieniężnych na rzecz pracowników, bez ograniczeń,
b) zaliczek, wymienionych w § 22 ust. 1 lit. a i b przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych w brzmieniu zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 11 grudnia 1946 r. Nr D. III. 10844/7/46 — w granicach ustalonych norm zaliczek,
c) należności na rzecz osób nie podlegających obowiązkowi uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym i nie posiadających otwartego rachunku w instytucji finansowej — bez ograniczeń.

Ministerstwo Skarbu nadmienia zarazem, że przedsiębiorstwa, zakłady i zajęcia obowiązane do prowadzenia ksiąg handlowych, podlegające obowiązkowi uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 4 dekretu, oraz przedsiębiorstwa, zakłady i zajęcia obowiązane do prowadzenia uproszczonych ksiąg handlowych, a zwolnione od obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym do dnia 30 września 1947 r. na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1947 r. (Monitor Polski Nr 88 z dnia 20 czerwca 1947 r.) zostały ustalone w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365).

II.

Celem wprowadzenia w życie powyższych zasad władze i urzędy państwowe obowiązane są:

1. żądać od wszystkich uczestników obrotu bezgotówkowego podawania na dowodach, stanowiących podstawę asygnowania, numeru i nazwy posiadanego w instytucji finansowej rachunku,
2. dokonywać wypłat z rachunków, otwartych w izbach skarbowych (Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu):
   a) czekami (zleceniami) przelewowymi na rachunki wierzycieli (odbiorców) w Narodowym Banku Polskim lub w Pocztowej Kasie Oszczędności, w przypadku zaś posiadania przez wierzyciela (odbiorcę) rachunku w innej instytucji finansowej, na rachunek tej instytucji w Narodowym Banku Polskim lub Pocztowej Kasie Oszczędności; władza asygnująca obowiązana jest przytem dokładnie wypełniać wszystkie odcinki dowodów przelewowych celem umożliwienia instytucji finansowej prawidłowego zarachowania przelanej sumy, odbiorcy zaś — zorientowania się co do tytułu wypłaty oraz nazwy władzy asygnującej,
   b) czekami rozrachunkowymi (art. 39 prawa czekowego) w przypadku, gdy wierzyciel (odbiorca) wbrew obowiązkowi nie posiada rachunku w instytucji finansowej, lub gdy posiadając taki rachunek, zależy mu na szybkości,
3. zarządzając wypłaty z rachunków, otwartych w kasach urzędów skarbowych:
   a) podawać w treści asygnaty Nr i nazwę rachunku, posiadanego przez wierzyciela (odbiorcę) w instytucji finansowej, jak również nazwę tej instytucji,
   b) w treści asygnaty zlecić wypłatę „czekiem rozrachunkowym" w przypadkach, gdy wierzyciel (odbiorca) wbrew obowiązkowi nie posiada rachunku w instytucji finansowej, lub gdy posiadając taki rachunek zależy mu na szybkości,
4. z zaliczek podejmowanych na podstawie wspomnianego wyżej § 22 ust. 1 lit. b, p. 2 i 3 przepisów rach.-kasowych dla władz i urzędów państwowych mogą być dokonywane wyłącznie drobne wydatki nie przekraczające jednorazowo kwoty 20.000 zł.

W końcu Ministerstwo Skarbu nadmienia, że władze i urzędy państwowe rozpatrujące oferty na dostawy i roboty, składane przez osoby (firmy) nie podlegające obowiązkowi uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, winny w pierwszym rzędzie przyjmować, oczywiście w równych warunkach, oferty tych osób (firm), które posiadają rachunki w instytucjach finansowych.

Dyrektor Departamentu:
Ivanka

— — — — — — — — — — — — —

Wszystkim władzom i urzędom asygnującym w resorcie Ministerstwa Skarbu

do wiadomości i stosowania.

Równocześnie w odniesieniu do izb skarbowych (Centralnej Księgowości) oraz urzędów skarbowych i rewizyjnych Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1. Przy sprawdzaniu asygnat i czeków gotówkowych po myśli § 23 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych organy skarbowe obowiązane są sprawdzić, czy wypłata może być dokonana w gotówce w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów.

W przypadku stwierdzenia, że wypłata winna być dokonana w drodze bezgotówkowej organ skarbowy:

a) zmienia charakter czeku gotówkowego, nadesłanego przez władzę asygnującą, na czek rozrachunkowy przez umieszczenie na przedniej stronie czeku adnotacji „Tylko do rozrachunku", napisanej lub odciśniętej przy pomocy stempla ukośnie i widocznie bez żadnych dalszych dodatków,

b) mimo, że asygnata opiewa na wypłatę w gotówce, wydaje upoważnionemu odbiorcy zamiast gotówki czek rozrachunkowy na jedną z instytucyj finansowych, w której organ skarbowy ma otwarty rachunek, choćby wierzyciel w żadnej z tych instytucji rachunku nie posiadał.

W związku z powyższym izby skarbowe (Centralna Księgowość Min. Skarbu) oraz kasy urzędów skarbowych zaopatrzą się w stemple z napisem „Tylko do rozrachunku".

2. Kasy urzędów skarbowych i rewizyjnych obowiązane są w każdym wypadku otrzymania wpłaty podatkowej, dokonanej w drodze przelewu z konta podatnika w instytucji finansowej na konto kasy w tej samej instytucji, w P. K. O. lub w innej instytucji finansowej, bez względu na to, czy podatnik tego żąda czy nie, przesłać podatnikowi w dniu zarachowania wpłaty zawiadomienie o otrzymaniu wpłaty i o sposobie jej zarachowania. Zawiadomienie to winno być sporządzone wedle poniższego wzoru oraz zaopatrzone w odcisk datownika i podpisy kierownika działu rach.-kasowego i skarbnika.

Wzór potwierdzenia przelewu.

Do
ob. . . . .
Kasa Urzędu Skarbowego — rewizyjnego w . . . .
zawiadamia, że otrzymała przelaną przez . . . .
nazwa instytucji finansowej
wpłatę w wysokości zł . . . . „
którą zarachowano dnia . . . .
do poz. dz. przych. . . . . . . w sposób następujący:
na podatek obrotowy za okres . . . zł . . .
„ dochodowy „ . . . zł . . .
na „ „ . . . zł . . .
na dodatki za zwłokę zł . . .
na koszty egzekucyjne zł . . .

Razem . . . zł . . .

. . . . . dnia . . . . . . 194 r.
M. P. . . . .
podpisy

3. Izby Skarbowe obowiązane są w zakresie wykonywania czynności nadzorczych i kontrolnych nad kasami podległych sobie urzędów czuwać nad ścisłym wykonywaniem obowiązków niniejszym zarządzeniem unormowanych.

Dyrektor Departamentu:
Ivanka

226

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1947 r. L. D. V. 2485/1/47 (Nr 185)

w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych.

Do
Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych
i Urzędów Rewizyjnych

W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 1947 r. rozporządzenia Ministra Skarbu

z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, wydanego co do §§ 2 —11 w porozumieniu z Ministrami Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia oraz zarządza, co następuje:

do § 5.

Ministerstwo Skarbu zaleca udzielać zwolnień od prowadzenia w ogóle kontroli ilościowej, przewidzianych w § 5 ust. 4, przedsiębiorstwom handlowym, o których mowa w § 5, ust. 2 zdanie 1, prowadzącym drobną sprzedaż różnorodnych towarów konsumentom, które z uwagi na rodzaj prowadzonego handlu muszą być zaopatrzone w b. różnoraki sortyment towarów niejednokrotnie stosunkowo nieznacznej wartości; prowadzenie kontroli ilościowej dla tego rodzaju przedsiębiorstw niejednokrotnie byłoby b. uciążliwe i wymagałoby w licznych przypadkach specjalnej organizacji i związanego z tym powiększenia ilości personelu buchalteryjnego, co znowu obciążałoby koszty przedsiębiorstwa niewspółmiernie do jego rozmiarów.

Zwolnień powyższych należy udzielać zarówno poszczególnym podatnikom na indywidualne ich podania, jak i grupom podatników na wniosek odnośnego zrzeszenia kupieckiego. Do wniosku zrzeszenia powinna być zawsze dołączona imienna lista przedsiębiorstw, dla których zrzeszenie ubiega się o tego rodzaju zwolnienie; w zależności od stanu faktycznego z udzielonego określonej grupie zwolnienia mogą być wyłączeni poszczególni podatnicy.

Wydawane w tych sprawach decyzje powinny być zaopatrzone w klauzulę, iż udzielenie zwolnienia od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej nie pozbawia władzy podatkowej prawa stosowania przepisów art. 89 ust. 2 dekretu o postępowaniu podatkowym m. in. spowodu nie prowadzenia kontroli ilościowej, w stosunku do podatników, którzy zwolnienie powyższe uzyskali, a co do których stwierdzono, iż ich obroty i dochody (albo tylko obroty lub tylko dochody) są znacznie niższe od zeznanego lub wynikającego z ksiąg handlowych przeciętnego obrotu lub dochodu innych podatników, wykonujących podobną działalność gospodarczą.

Natomiast z reguły należy nie uwzględniać składanych w tym względzie wniosków podatników, prowadzących sprzedaż towarów dla celów dalszej odsprzedaży lub przeróbki, oraz podatników prowadzących przedsiębiorstwa przemysłowe. Ewentualne udzielenie zwolnienia od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej tego rodzaju podatnikom może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionym przypadku i tylko po uprzednim uzyskaniu aprobaty Ministerstwa Skarbu. W pierwszym roku obowiązywania rozporządzenia decyzje w tych sprawach powinny obejmować tylko okres roczny, t. j. okres rachunkowy 1947/1946/47.

Ministerstwo Skarbu prosi ob. ob. Dyrektorów Izb Skarbowych o nadesłanie w terminie do dnia 1 września 1947 r. sprawozdania co do ilości przypadków, w których ubiegano się o powyższe zwolnienie z podaniem rodzajów przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw (ilość przypadków w każdej grupie, czy rodzaju) wraz z podaniem ilości wydanych decyzyj przychylnych (również oddzielnie dla każdej grupy czy rodzaju przedsiębiorstw).

do § 16.

1. Przepis art. 89 ust. 2 dekretu o postępowaniu podatkowym stosuje się do ksiąg uproszczonych z tą zmianą, iż brak kontroli ilościowej nie ma przy ich ocenie żadnego znaczenia, gdyż system ksiąg uproszczonych tego rodzaju kontroli wogóle nie przewiduje. Przepis ten stosować zatem należy w przypadku, gdy obrót i dochód (bądź tylko obrót albo tylko dochód), wynikający z prowadzonych przez podatnika ksiąg uproszczonych, jest znacznie niższy od przeciętnych obrotów lub dochodów zeznawanych lub ustalanych w wysokości wynikającej z ksiąg innych podatników, znajdujących się w analogicznej sytuacji, a jednocześnie stwierdzone zostanie: 1) że księgi podatnika zawierają elementy jego działalności gospodarczej, pozostającej we wzajemnej ze sobą sprzeczności, albo 2) że księgi te nie ujawniają jednostkowej ceny sprzedażnej przy transakcjach drobnej sprzedaży różnorodnych towarów nabywcom zarówno dla celów dalszej odsprzedaży lub przeróbki, jak i dla celów konsumcji.

2. Co do ksiąg podatkowych Nr 1, to z faktu, iż księgi te nie tylko nie posiadają kontroli ilościowej, lecz również nie zawierają materiału, na którego podstawie możnaby porównywać poszczególne elementy gospodarczej działalności podatników, wynika, że omawiany przepis może być stosowany do nich jedynie w drodze analogii, t. j. jak określa to § 16 — odpowiednio.

Przepis art. 89 ust. 2 należy więc stosować w pierwszym rzędzie wówczas, gdy obliczony na podstawie ksiąg podatnika obrót i dochód (lub tylko obrót albo tylko dochód) okaże się znacznie niższy od przeciętnych wyników innych podatników, a władza podatkowa jednocześnie stwierdzi, że ponoszone przez podatnika inne koszty związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa lub wykonywaniem zawodu (handlowe, robocizna itp.), nie będące przedmiotem zapisów, a wynikające z posiadanych przez podatnika lub władzę podatkową dowodów, są niewspółmierne do obrotów i dochodów, wynikających z obliczenia dokonanego na podstawie księgi podatkowej.

Niemożność jednak stwierdzenia tego rodzaju okoliczności nie zwalnia władzy podatkowej od obowiązku stosowania przepisu art. 89 ust. 2 w przypadku, gdy obroty i dochody, ustalone na

podstawie ksiąg podatnika, znacznie odbiegają od przeciętnych wyników innych podatników, prowadzących analogiczne przedsiębiorstwa i znajdujących się w podobnej sytuacji gospodarczej.

Powyższe wyjaśnienia mają również zastosowanie do podatników prowadzących księgę podatkową Nr 1 i Nr 2, którzy trudnią się produkcją wyrobów zarówno na zamówienie jak i dla klientów nieznanych.

3. Co do podatników, którzy trudnią się produkowaniem tylko na zamówienie wyrobów z własnych materiałów, a więc obowiązanych również do prowadzenia zarówno księgi podatkowej Nr 1, jak i Nr 2, to o ile wykazują oni w księdze podatkowej Nr 2 nazwiska (firmy) i adresy wszystkich bez wyjątku (zob. pkt. 6 objaśnień do księgi podatkowej Nr 2) zleceniodawców, wówczas przepis art. 89 ust. 2 może być do nich stosowany tylko w przypadku stwierdzenia sprzecznych elementów działalności gospodarczej. Natomiast do podatników, którzy zgodnie z powołanym pkt. 6 objaśnień nie wykazują nazwiska (firmy) i adresu zleceniodawcy w przypadku, gdy kwota otrzymanego ustnego zamówienia nie przekracza zł 5.000, — wyjaśnienia zawarte wyżej w ust. 2 mają pełne zastosowanie.

4. Zawarte w ust. 3 wyjaśnienia mają również zastosowanie do podatników prowadzących jedynie księgę podatkową Nr 2 (wytwarzających wyroby tylko z powierzonego materiału).

5. Do podatników prowadzących księgi podatkowe Nr 3, których obroty i dochody (albo tylko obroty bądź tylko dochody) odbiegają znacznie (in minus) od obrotów i dochodów innych podatników, przepisy art. 89 ust. 2 mogą być stosowane tylko w przypadku stwierdzenia niezgodności rzeczowej, np. niewspółmierności ponoszonych kosztów w stosunku do wykazywanych wpływów. W stosunku jednak do podatników zwolnionych w myśl § 19 ust. 4 rozp. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych od wykazywania nazwisk i adresów pacjentów przepisy art. 89 ust. 2 mogą być stosowane w każdym przypadku, gdy stwierdzone zostanie, iż obroty i dochody ich są niższe od przeciętnie uzyskiwanych przez innych podatników tej samej specjalności.

6. Jeżeli chodzi o podatników, prowadzących księgi podatkowe Nr 4, to, wobec braku wszelkich elementów porównawczych (zużycie materiału oraz inne koszty, poza robocizną, grają nieznaczną rolę w stosunku do osiąganych obrotów, wykazywana zaś w księgach robocizna, z uwagi na ogólnie przyjęty system procentowy opłacania pracowników, jest zawsze współmierna do wykazanego obrotu), dla stosowania przepisów art. 89 ust. 2 wystarczającym jest sam fakt niewspółmierności obrotu wykazywanego w księgach podatników do obrotu innych tego samego rodzaju podatników.

7. Oczywistą jest rzeczą, że zarówno przy księgach uproszczonych, jak i podatkowych stosowanie przepisu art. 89 ust. 2 może mieć miejsce tylko wówczas, gdy podatnik nie zdoła usprawiedliwić stwierdzonych przez władzę podatkową sprzeczności elementów gospodarczych, czy też niewspółmierności między jego wynikami, a osiągnięciami innych podatników, prowadzących analogiczne przedsiębiorstwa i znajdujących się w tej samej sytuacji gospodarczej.

Poza tym konieczna tu jest ostrożność oraz zwrócenie uwagi na indywidualne warunki, w jakich poszczególny podatnik się znajduje, by nie została wypaczona intencja przepisu, mająca na celu uniemożliwienie sprytnym a nieuczciwym podatnikom uchylanie się od obowiązków względem Skarbu Państwa, a nie obarczanie dodatkowym ciężarem podatników, których słabe wyniki nie są rezultatem ich działania w kierunku uszczuplenia należności Skarbu Państwa, lecz spowodowane zostały szczególnymi okolicznościami jak np. niekorzystnym położeniem przedsiębiorstwa, brakiem kapitału obrotowego, niskim poziomem wykształcenia handlowego podatnika, jego wiekiem itp.

8. Do podatników, prowadzących księgi podatkowe Nr 5, przepisy art. 89 ust. 2 praktycznie biorąc, zastosowania mieć nie będą.

9. Zarządzenie niniejsze stanowi rozwinięcie wyjaśnień, podanych w tym względzie w okólniku Ministerstwa Skarbu z dn. 10.II 1947 r. L. D. V. 531/1/47 (Nr 28) str 9, 10, w sprawie kontroli ksiąg połączonej z oględzinami przedsiębiorstwa, które to wyjaśnienia należy rozumieć w podany wyżej sposób.

do § 24.

1) Obowiązek zaprowadzenia ksiąg uproszczonych powstaje:

1. dla podatników prowadzących przedsiębiorstwa wyszczególnione w pkt 1 § 24 — z dniem rozpoczęcia działalności (dla przedsiębiorstwa istniejącego przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, jeżeli osiągnięty przez nie w roku poprzedzającym obrót nie przekroczył w stosunku rocznym kwoty 5 milj. zł., obowiązek ten rozpoczyna się z dniem 1.I 1947 r.), o ile oczywiście odnośne przedsiębiorstwo odpowiada warunkom w przepisie określonym; dla przedsiębiorstw wymienionych w pkt. 1 § 24, lecz nie odpowiadających wspomnianym warunkom, obowiązek zaprowadzenia ksiąg uproszczonych powstaje z dniem 1-szym miesiąca, następującego po miesiącu, w którym warunki te zaistniały (np. gdy przedsiębiorstwo gastronomiczne zwiększy w miesiącu maju ilość osób zatrudnionych ponad 4, to już z dniem 1.VI, obowiązane jest do założenia ksiąg uproszczonych, przy czym obowiązek ten trwa co najmniej do końca roku, choćby w międzyczasie ilość pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie uległa zmniejszeniu do 4 lub

mniej osób (lub z dniem 1.I następnego roku jeśli nawet żadne zmiany w przedsiębiorstwie nie będą miały miejsca, ale zaistnieją okoliczności omówione niżej w pkt 2);

2) dla podatników pozostałych (§ 24 pkt. 2)— z dniem 1.I następnego roku (dla przedsiębiorstw istniejących przed wejściem w życie rozporządzenia po raz pierwszy z dniem 1.I 1947 r.), jeżeli obliczony w stosunku rocznym obrót ich w roku poprzedzającym przekroczył kwotę 2 mil. 500 tys. zł., a jeśli chodzi o przedsiębiorstwa o charakterze wyłącznie usługowym — kwotę 1.000.000 zł., a nie przewyższył kwoty 5 milj. zł.

2. Co do nowopowstających przedsiębiorstw, nie wymienionych w § 24 pkt 1), wzgl. wymienionych, lecz nie odpowiadających warunkom w tym przepisie powołanym (zbyt mała ilość wanien w zakładzie kąpielowym, pokojów — w hotelu, pensjonacie itp.), to, jeśli nie należą one do przedsiębiorstw, mających obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych bez względu na wysokość osiągniętego obrotu (zob. okólnik Ministerstwa Skarbu Nr 499 z dn. 23.X.1946 r. L. D. V./1—8/14/46), są one obowiązane w pierwszym roku swego istnienia jedynie do prowadzenia ksiąg podatkowych, albo nie mają obowiązku prowadzenia żadnych ksiąg, jeżeli odpowiednia księga podatkowa dla danego rodzaju przedsiębiorstwa nie została przewidziana. O tym, jakie księgi nowopowstałe przedsiębiorstwo jest obowiązane zaprowadzić z dniem 1.I roku następującego po dacie powstania tego przedsiębiorstwa, rozstrzyga wysokość obrotu, osiągniętego przez nie w roku ubiegłym, a obliczonego w sposób wskazany w zdaniu ostatnim § 24.

3. Obowiązek prowadzenia ksiąg uproszczonych ustaje z dniem 1.I następnego roku, jeżeli w roku poprzedzającym:

1) ustały warunki, powodujące obowiązek prowadzenia przez dane przedsiębiorstwo ksiąg uproszczonych bez względu na wysokość osiąganego obrotu, a zarazem obrót tego rodzaju przedsiębiorstwa nie przekroczył kwoty 2.500.000 zł wzgl. 1.000.000 zł (zob. wyżej ust. 1 pkt 2),

2) przedsiębiorstwo, dla którego obowiązek prowadzenia ksiąg uproszczonych uzależniony jest od wysokości osiąganego obrotu, nie przekroczyło normy obrotu przewidzianej przepisem,

3) przedsiębiorstwo osiągnęło obrót przekraczający kwotę zł 5.000.000.

4. Za podstawę dla rozstrzygania, jakie księgi powinno przedsiębiorstwo prowadzić, należy przyjmować obrót w rozumieniu art. 15 dekretu o pod. obrot., nie wyłączając obrotów wolnych od opodatkowania na podstawie art. 3 tego dekretu oraz obrotów zwolnionych całkowicie lub częściowo od opodatkowania w trybie art. 22 wspomnianego dekretu. Jeśli więc np. przy sprzedaży wyrobów Państwowego Monopolu Tytoniowego przedsiębiorstwo osiągnęło w r. 1946 tytułem t. zw. różnicy cen kwotę zł 320.000 przy ogólnym zakupie zł 4.000.000, obowiązane jest ono do prowadzenia ksiąg uproszczonych, a nie ksiąg podatkowych. To samo dotyczy kolektur loterii, sprzedaży wyrobów Monopolu Spirytusowego itp.

5. Narówni z przedsiębiorstwami o charakterze wyłącznie usługowym (zob. § 24 pkt. 2) należy również traktować te przedsiębiorstwa przemysłowe lub rzemieślnicze, które, trudniąc się wyłącznie wykonywaniem zamówień z powierzonych im materiałów, surowców, półwyrobów itp. do wykonywania tych prac zakupują i zużywają drobne ilości materiałów pomocniczych, np. krawiec dodaje nici, szewc — szpilki, dratwę, wosk, stolarz — klej itp.

do § 35.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, iż obowiązek prowadzenia ksiąg podatkowych, wynikający z § 35 ust. 2, dotyczy tylko podatników podatku dochodowego, t. j. tych osób, które osiągają dochody podlegające opodatkowaniu, a więc przekraczające minimum wolne od opodatkowania.

Dla oceny obowiązku podatnika w tym względzie należy brać pod uwagę nie tylko dochód z nieruchomości, lecz podlegający opodatkowaniu ogólny dochód podatnika (ze wszystkich źródeł) w rozumieniu art. 7 podatku dochodowego. Natomiast nie mogą być tu brane pod uwagę wynagrodzenia za pracę, podlegające opodatkowaniu nie na podstawie wspomnianych przepisów, a na podstawie dekretu o podatku od wynagrodzeń.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia nadto, że o wspomnianym obowiązku podatnika decyduje wysokość dochodu osiągniętego przezeń w okresie poprzedzającym dany rok podatkowy, a więc, praktycznie biorąc rozstrzyga tu w pierwszym rzędzie fakt opłacania przez podatnika w ubiegłym roku zaliczek na podatek dochodowy.

Ponieważ w myśl powyższych przesłanek z dniem 1.I 1947 r. obowiązek zaprowadzenia ksiąg podatkowych na podstawie § 35 ust. 2 ciążyłby na tych wszystkich podatnikach, którzy osiągnęli w r. 1946 dochód przekraczający kwotę 12.000 zł, podczas gdy w myśl art. 1 pkt. 17 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o zmianie dekretu z dnia 8 stycznia 1947 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 74) minimum wolne od opodatkowania podwyższone zostało z dniem 1 stycznia 1947 r. do kwoty zł 72.000, przeto Ministerstwo Skarbu poleca do wspomnianego obowiązku pociągać w r. 1947 tylko tych podatników, których dochód podlegający opodatkowaniu w r. 1946 przekroczył w stosunku rocznym kwotę zł 72.000.

do § 36.

1. 1) Z przepisu ust. 1 wynika, iż — poza zegarmistrzami i jubilerami zakłady rzemieślnicze, w których rzemieślnik zatrudnia jednego członka rodziny albo jednego ucznia są wolne od prowadzenia ksiąg podatkowych; zwolnienie to

dotyczy również przypadku, gdy rzemieślnik ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa obowiązany jest prowadzić księgę podatkową Nr 1 i Nr 2. Nie znaczy to jednak, iż w przypadku, gdyby obrót przedsiębiorstwa przekroczył kwoty wymienione w § 24 ust. 2 (2.500.000 zł bądź 1.000.000 w stosunku rocznym), było ono również wolne od obowiązku prowadzenia ksiąg uproszczonych W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu nadto wyjaśnia, iż omawiany przepis nie stosuje się do przypadków, gdy rzemieślnik poza produkcją we własnym zakładzie (warsztacie) wydaje także surowce lub półwyroby innym przedsiębiorstwom albo chałupnikom do przerobu lub wykończenia, sprzedając następnie gotowe wyroby we własnym przedsiębiorstwie.

Ministerstwo Skarbu przypomina przy tym, iż zgodnie z rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 maja 1935 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o wyłączeniu przemysłu ludowego i domowego oraz pracy chałupniczej spod przepisów prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 283), za chałupników uważa się osoby fizyczne, które na mocy umowy zawartej z nakładcą lub nakładcami (fabrykantami, rzemieślnikami, kupcami, pośrednikami itp.) zawodowo i zarobkowo, samodzielnie lub wyłącznie przy pomocy osób, należących do najbliższej rodziny, wyrabiają, przerabiają lub wykańczają przedmioty, zamówione przez nakładcę (nakładców), jeżeli praca ta jest wykonywana wyłącznie na rachunek nakładcy, we własnym mieszkaniu pracującego lub w innym miejscu, w którym tryb pracy nie jest normowany przez nakładcę.

2) Przez wyraz „podatnik" użyty w pkt. b) § 36 należy rozumieć osobę fizyczną; zakład rzemieślniczy prowadzony przez spółkę z ulgi w tym przepisie przewidzianej korzystać zatym nie może.

2. Ulg przewidzianych w ust. 2 i ust. 3 należy udzielać podatnikom, dla których prowadzenie ksiąg ze względu na poziom wykształcenia, rodzaj i warunki pracy oraz rozmiary przedsiębiorstwa, połączone jest z rzeczywistymi trudnościami, np. drobnym rzemieślnikom, nie produkującym gotowych wyrobów, lecz trudniących się jedynie naprawami, np. obuwia, ubrań itd., a nadto drobnym podatnikom lub ich grupom, prowadzącym przedsiębiorstwa w miejscowościach oddalonych od siedzib urzędów skarbowych, co do których możliwości kontroli są ze względów technicznych ograniczone.

3. Z przepisu ust. 3 wynika, że upoważnienie dla dyrektorów izb skarbowych do udzielania z urzędu zwolnień od obowiązku prowadzenia ksiąg podatkowych nie obejmuje podatników podatku obrotowego, prowadzących przedsiębiorstwa w miastach z ilością mieszkańców ponad 5.000 oraz w miastach, będących siedzibą urzędów skarbowych; ilość mieszkańców w tych miastach w tym przypadku nie ma znaczenia.

Do § 37.

Przy udzielaniu wyjaśnień co do sposobu prowadzenia księgi podatkowej Nr 1 należy instruować podatników, iż w przypadku prowadzenia w przedsiębiorstwach przemysłowych lub zakładach rzemieślniczych, obowiązanych do prowadzenia księgi podatkowej Nr 1, obok sprzedaży towarów własnej produkcji także sprzedaży w stanie nieprzerobionym towarów nabywanych w innych przedsiębiorstwach, podatnik powinien wykazywać zakup tych ostatnich zarówno w rubrykach 1—8, jak i w jednej z wolnych rubryk księgi (9—13) odpowiednio zatytułowanej. Ma to bowiem znaczenie przy ustalaniu następnie przez władzę podatkową obrotów przedsiębiorstwa, a to zarówno ze względu na różne normy szacunkowe, jakie są właściwe dla obrotów handlowych i obrotów pochodzących ze sprzedaży towarów przez przedsiębiorstwo wyprodukowanych, jak i ze względu na różne stawki podatkowe, mające do obrotów tych zastosowanie (sprzedaż handlowa — 2%, sprzedaż towarów własnej produkcji — 3%).

W oddzielnej również rubryce powinien podatnik, prowadzący zasadniczo sprzedaż towarów (własnej produkcji lub nabywanych) na własny rachunek, wykazywać towary przyjmowane do sprzedaży na cudzy rachunek; chodzi tu o przedsiębiorstwa, w których transakcje sprzedaży towarów na cudzy rachunek mają miejsce jedynie w przypadkach sporadycznych, a nie występują w sposób częstotliwy, wskazujący na to, iż czynności tego rodzaju stanowią dla przedsiębiorstwa jedno z głównych źródeł przychodu (por. w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 23 października 1946 r. L. D. V. 1—8/14/46, w sprawie przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze uwagę 2 odnoszącą się do § 1 lit. b) rozporządzenia Ministrów Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego z dn. 11.VII 1946 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze — Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 223).

Ponadto należy podatników instruować w tym sensie, aby do księgi podatkowej Nr 1 wpisywano także koszty uboczne, ponoszone przez podatnika, a nie figurujące w rachunku dostawcy, wobec dokonania przez podatnika zakupu bezpośrednio w składzie u dostawcy, bez obowiązku ze strony tego ostatniego dostarczenia towaru do przedsiębiorstwa podatnika; kwotę wydatkowaną na pokrycie tych kosztów należy wpisać zarówno do rubr. 8 jak i do rubr. 14 księgi z treścią w rubr. 5: koszty przewozu dotyczące rachunku Nr . . . . .

Niezastosowanie się podatnika do powyższych wskazówek, jako nie wypływających bezpośrednio z rozporządzenia o księgach i objaśnień do

nich, nie może oczywiście być powodem do uznania jego ksiąg za nieprawidłowe.

do § 38.

1. Do prowadzenia księgi podatkowej Nr 2 (zamówień) są obowiązani:

1) podatnicy, którzy poza produkcją przeznaczoną dla zbytu różnym klientom nieznanym (nie na zamówienie) trudnią się również wykonywaniem półwyrobów lub wyrobów gotowych na zamówienie klienta, przy czym obojętną jest rzeczą, czy wykonanie zamówienia nastąpi z własnych materiałów podatnika, czy też z powierzonych; w pierwszym przypadku w rubr. 7 księgi należy dla porządku zaznaczyć fakt wykonania z materiałów własnych;
2) podatnicy produkujący z własnych materiałów, lecz jedynie na zamówienie;
3) podatnicy, którzy trudnią się jedynie produkcją wyrobów gotowych czy półwyrobów z powierzonego materiału.

2. Podatnicy wymienieni w pkt. 1) i pkt. 2) ustępu poprzedniego obowiązani są poza księgą podatkową Nr 2 („zamówień") prowadzić także księgę podatkową Nr 1 („zakupu towarów"), do której wpisywać powinni zakup dla celów produkcyjnych wszystkich surowców, półwyrobów i materiałów pomocniczych. Podatnicy wymienieni w pkt. 3) tegoż ustępu obowiązani są prowadzić jedynie księgę podatkową Nr 2, chyba, że do produkcji poza materiałami powierzonymi używają również materiałów własnych; w takim razie obowiązani są zakup ich wykazywać w księdze podatkowej Nr 1. Ministerstwo Skarbu zezwala jednak na nieprowadzenie przez tego rodzaju podatników wspomnianej księgi podatkowej (Nr 1), jeśli zużycie przez nich materiałów własnych (zakupionych) do wykonania zamówień z materiałów powierzonych ogranicza się do drobnych ilości materiałów pomocniczych, np. krawiec dodaje nici, szewc szpilki, dratwę, wosk, stolarz — klej i t. d.

3. Dokonywane na zlecenie klientów naprawy dostarczanych przez nich przedmiotów należy traktować analogicznie jak produkowanie wyrobów na zamówienie t. j. wpisywać do księgi podatkowej Nr 2.

4. Przykładowo rzecz biorąc, powinien więc prowadzić księgę podatkową Nr 2 (zamówień) piekarz, który obok produkcji przeznaczonej do sprzedaży we własnym sklepie drobnym klientom — konsumentom, produkuje także na t. zw. „gospody" — na podstawie codziennie zbieranych zamówień; obowiązany jest on wówczas prowadzić zarówno księgę podatkową Nr 2, do której powinien wpisywać codziennie zamówienia, jak i księgę podatkową Nr 1, do której powinien wpisywać zakupione surowce i materiały pomocnicze. Obydwie te książki obowiązany jest również prowadzić np. krawiec, który szyje ubrania tylko na zamówienia ale z własnych materiałów, natomiast krawiec trudniący się tylko produkcją z powierzonych materiałów np. mundurów dla wojska, jest obowiązany do prowadzenia jedynie księgi podatkowej Nr 2; oczywiście krawiec szyjący ubrania zarówno z własnych materiałów, jak i z powierzonych, jest obowiązany prowadzić zarówno księgę podatkową Nr 2, jak i księgę podatkową Nr 1.

Ministerstwo Skarbu nadmienia przy tym, iż, jeśli chodzi o przepis pkt. 6) objaśnień do księgi podatkowej Nr 2, to zwolnienie od obowiązku wykazywania nazwisk i adresów osób oraz firm, od których przyjęto ustne zamówienie nie przekraczające kwoty 5.000, dotyczy jedynie przypadków, gdy kontakt podatnika z klientem jest dorywczy (np. szewc przyjmujący od przygodnych klientów obuwie do naprawy), a nie może się stosować wówczas, gdy podatnika łączą ze zleceniodawcą stałe stosunki handlowe, wyrażające się w ciągłym, jak np. u piekarzy codziennym, otrzymywaniu zamówień.

5. Co do tego, jak mają dokonywać zapisów podatnicy wymienieni w pkt. 1) i pkt. 2) ust. 1, jeżeli prowadzą oni także sprzedaż w stanie nieprzerobionym towarów nabywanych w innych przedsiębiorstwach, zob. wyjaśnienia do § 37.

6. Jeżeli chodzi o ustalenie przez władzę podatkową obrotów podatników, wymienionych w pkt. 2) i pkt. 3) ust. 1, to sprawa ta nie nastręcza trudności. Obrotem jest w tych przypadkach ogólna suma umówionej zapłaty za zamówienia jakie wpłynęły w ciągu roku plus umówiona suma zapłaty z tytułu zamówień, które nie zostały wykonane w roku ubiegłym (po potrąceniu w jednym i drugim przypadku udzielonych bonifikat) minus zaś umówiona suma zapłaty z tytułu zamówień, które w okresie rachunkowym nie zostały wykonane. Inaczej się jednak przedstawia sytuacja co do podatników, produkujących wyroby z własnych materiałów zarówno na zamówienia, jak i dla celów sprzedaży klientom obcym. Jeśli bowiem chodzi o produkcję wyrobów na zamówienia, to z jednej strony podatnicy obowiązani są wpisywać umówioną zapłatę do księgi zamówień, służącej za podstawę do ustalania obrotów z tych transakcyj, z drugiej zaś strony muszą oni wykazywać w księdze podatkowej Nr 1 pełny zakup towarów, a więc i tych, które następnie posłużą do wykonywania zamówień. W tym przypadku przyjęcie za podstawę z jednej strony ustalenia obrotu pełnego zakupu, wykazanego w księdze podatkowej Nr 1, a z drugiej strony włączenie do podstaw opodatkowania obrotu, wynikającego z księgi podatkowej Nr 2, równałoby się podwójnemu opodatkowaniu części obrotów przedsiębiorstwa. Zachodzi więc konieczność wyeliminowania z ogólnej sumy zakupu tych towarów, które zużytkowane zostały do wykonania zamówień. Ponieważ wzory ksiąg podatkowych Nr 1 i Nr 2 oraz wydane co do nich przepisy i objaśnienia sprawy tej nie regulują,

przeto dla praktycznego rozwiązania tego problemu podatnicy, których należy w tym względzie odpowiednio pouczać, powinni we własnym interesie w jednej z wolnych rubryk księgi podatkowej Nr 1 wykazywać wg cen zakupu wartości towarów zużytkowanych w ciągu roku do wykonania zamówień; w ten sposób na obrót podatkowy w tego rodzaju przypadkach składają się:

1) obrót z transakcyj wykonanych na zamówienia, a wynikający z księgi podatkowej Nr 2,
2) obrót ustalony na podstawie ujawnionej w księdze podatkowej Nr 1 ogólnej sumy zakupu, pomniejszonej o wartość towarów zużytkowanych do wykonania zamówień.

do § 39.

1. Sumami do rozliczenia, o których mowa w objaśnieniach do wzoru księgi podatkowej Nr 3 i dla których są przeznaczone rubryki 8 i 15 tej księgi, są kwoty otrzymywane od klientów, czy pacjentów przez podatników wymienionych w przepisie na pokrycie kosztów, które w myśl panujących zwyczajów w danym zawodzie nie obciążają świadczącego usługi, lecz są przezeń wykładane w zastępstwie klienta, czy pacjenta.

W myśl więc panującego zwyczaju z istoty np. zawodu adwokata wynika, iż otrzymuje on honorarium za swoje osobiste usługi, natomiast koszty związane z procesem, np. koszt sprowadzenia biegłego powołanego w obronie mocodawcy, z natury rzeczy obciążają tego ostatniego, a nie adwokata, który ma obowiązek wyliczenia się przed mocodawcą z otrzymanych na ten cel sum.

Natomiast nie istnieje tego rodzaju stosunek między lekarzem dentystą a pacjentem, któremu np. przy leczeniu zębów dokonuje się jednocześnie wstawienia mostka, czy złotego zęba itd. Mimo bowiem, iż tego rodzaju prac lekarz dentysta sam nie wykonuje, a powierza je do wykonania samodzielnym technikom, to jednak w myśl panujących zwyczajów pacjent nie z tym ostatnim a z lekarzem dentystą zawiera umowę o dzieło; wstawienie mostka, zęba itd., a osoba technika jest dla niego pod tym względem obojętna. Nie następuje tu zatem wyłożenie sum przez lekarza w imieniu i w zastępstwie pacjenta, a ma tu miejsce pokrywanie przez lekarza kosztów, związanych z wykonywaniem jego zawodu.

2. Wobec tego, iż podatnicy, wymienieni w § 39, z natury rzeczy ponoszą cały szereg wydatków, związanych z osiągnięciem przychodu, które ze względu na ich rodzaj wykluczają możliwość uzyskania dowodu zewnętrznego (rachunku), jak np. koszty przejazdów (ryksze, dorożki, taksówki i t. p.) w szczególności u lekarzy i adwokatów, u tych ostatnich nadto wydatki na szatniarzy, woźnych itp., przeto Ministerstwo Skarbu poleca do wymienionych w § 39 grup podatników stosować odpowiednio przepisy § 12.

do § 40.

W przypadku prowadzenia przez wspomniane w § 40 przedsiębiorstwa także sprzedaży towarowej, powinny one prowadzić również księgę podatkową Nr 1 i wykazywać w niej wszystkie zakupy towarów, niezależnie od tego, czy towar jest przeznaczony do wykonywania zawodu, czy też do sprzedaży; te ostatnie towary należy jednak wykazywać nadto w jednej z wolnych rubryk księgi: 9—13 (zob. wyżej wyjaśnienia do § 37), ogólna suma tej rubryki stanowi podstawę do ustalenia obrotu ze sprzedaży towarowej; obrót z pozostałych czynności wynika z księgi podatkowej Nr 4. Natomiast w przypadku gdy podatnicy ci sprzedaży towarowej nie prowadzą, to dla towarów zakupywanych dla wykonania zawodu nie mają obowiązku prowadzenia księgi podatkowej Nr 1; w takim przypadku mogą oni prowadzić tylko księgę podatkową Nr 4.

do § 43.

1. Wycena remanentów towarowych w końcu roku przez podatników prowadzących księgi podatkowe Nr 1 powinna być dokonana zgodnie z zasadami §§ 4 i 27 rozporządzenia, t. j. na podstawie kosztu własnego lub ceny rynkowej, jeśli jest ona niższa od ceny kosztu własnego. Pod „kosztami własnymi" należy rozumieć: koszty wytworzenia, jeśli chodzi o półwyroby i wyroby gotowe, produkowane przez podatnika, a koszty nabycia, jeśli chodzi o surowce i towary nabywane do dalszej odsprzedaży. Pojęcie kosztów wytworzenia oraz kosztów nabycia zostało dokładnie sprecyzowane w § 8 ust. 2 i 3 rozporządzenia. Stosowanie powyższych zasad, jeśli chodzi o ustalanie kosztu nabycia, nie powinno zasadniczo natrafiać w większości przypadków na poważniejsze trudności, gdyż przy transakcjach zakupu loco skład podatnika rozporządza on niezbędnymi do wyceny tych towarów (surowców) elementami; a więc: ceną zakupu, t. j. czystą ceną towaru oraz kosztami ubocznymi: transportu, ubezpieczenia, prowizji pośrednika itd., które są uwidocznione w rachunku dostawcy; w przypadku, gdy przy tego rodzaju transakcji zakupu (loco skład podatnika jako odbiorcy) rachunek opiewał na ogólną sumę bez specyfikowania kosztów ubocznych, cena nabycia jest identyczna z ceną figurującą na rachunku; przy rachunkach zbiorowych, obejmujących różne artykuły, dla ustalenia ceny nabycia poszczególnych towarów podatnik powinien rozbić koszty uboczne proporcjonalnie do wagi, ilości sztuk wartości lub t. p. każdego towaru. Pewne trudności mogą jedynie powstawać przy transakcjach zakupu, przy których podatnik odbiera towar bezpośrednio z magazynu dostawcy, ponosząc następnie związane z tym koszty uboczne.

Ponieważ koszty te z natury rzeczy nie figurują w rachunku, a przepisy i objaśnienia, dotyczące księgi podatkowej Nr 1, nie przewidują obowiązku wpisywania do niej tego rodzaju kosztów, przeto przy wycenie wspomnianych towarów, podatnik nie zawsze rozporządza ścisłymi danymi co do tej części składowej kosztów nabycia.

W związku z tym celem uniknięcia ew. sporów, jakie mogłyby w tym względzie w przyszłości powstawać między podatnikami, a władzami podatkowymi, Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować tego rodzaju wyceny towarów, nabywanych przez podatnika loco skład dostawcy, przy której koszty uboczne są dorzucane przez podatnika do ceny zakupu w wysokości odpowiadającej figurującym w rachunkach kosztom ponoszonym przy nabywaniu innych partyj towaru loco skład podatnika jako nabywcy. Nie należy również kwestionować wyceny w przypadku, gdy podatnik, nie mając tego rodzaju danych porównawczych, w inny sposób wypośrodkował kwotę przypadających na dany towar kosztów ubocznych, pod warunkiem jednak, iż wycena ta nie odbiega znacznie od cen przyjmowanych przez innych podatników, prowadzących analogiczne przedsiębiorstwa w tej samej miejscowości i znajdujących się mniej więcej w tej samej odległości od źródła zakupu danego towaru.

W przypadku, gdyby ustalona w taki sposób cena kosztu własnego była wyższa od ceny rynkowej, podstawę dla wyceny towaru powinna stanowić cena rynkowa. Przez cenę rynkową należy rozumieć cenę, jaką podatnik byłby zmuszony uiścić w dniu sporządzenia inwentarza przy zakupie danego towaru loco skład własny.

2. Na trudności przy ustalaniu kosztu własnego mogą natrafiać podatnicy, trudniący się wytwarzaniem wyrobów gotowych i półwyrobów, którzy obok ceny nabycia zakupywanych surowców i innych materiałów pomocniczych muszą dla dokonania prawidłowej wyceny posiadać znajomość innych jeszcze składników kalkulacyjnych, jak kosztów robocizny, energii, remontów, konserwacji itp. wydatków związanych z produkcją, których rejestrowanie w księdze podatkowej Nr 1 nie jest przewidziane. W związku z powyższym w tych wszystkich przypadkach, gdzie podatnik nie rozporządza odpowiednimi danymi pomocniczymi w postaci notatek, zapisków itp. materiałów, które umożliwiałyby mu przeprowadzenie dla własnych potrzeb kalkulacji kosztu własnego produkowanych wyrobów, Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować dokonanego przez podatnika oszacowania remanentów na podstawie ceny rynkowej, t. j jak wyżej powiedziano, na podstawie ceny, jaką podatnik zmuszony byłby uiścić, zakupując w dniu sporządzenia inwentarza dany artykuł loco skład własny.

3. Według ceny rynkowej powinny być również oszacowane do remanentu, sporządzonego na dz. 1.I 1947 r. towary, co do których podatnicy nie posiadają danych co do kosztów nabycia lub wytworzenia. Dotyczy to m. in. towarów, zakupionych w okresach ubiegłych bez rachunków oraz towarów, pochodzących z okresu przedwojennego lub okupacyjnego, co do których dowody zakupu (rachunki) zaginęły w czasie działań wojennych. Ze względów praktycznych Ministerstwo Skarbu poleca nadto instruować podatników, by ten sposób wyceny stosowali oni w odniesieniu do wspomnianych towarów (przedwojennych, z okresu okupacyjnego) również w przypadkach, gdy posiadają dowody na zakup tych towarów. Ma to na celu uproszczenie postępowania podatkowego, gdyż inaczej przy przyjęciu co do tych towarów za podstawę oszacowania ceny zakupu z właściwych okresów, zachodziłaby konieczność odrębnego ustalania obrotów i dochodów, osiąganych ze sprzedaży tych towarów, co w związku z niewspółmiernością cen ówczesnych i bieżących nastręczałoby duże trudności, a nadto zmuszałoby władze podatkowe do wysunięcia w stosunku do podatników żądania oddzielnego ewidencjonowania tych towarów.

4. W praktyce podatnik sporządzając w końcu roku remanent w wielu przypadkach nie jest w stanie odrazu ustalić wartości poszczególnych składników.

Potrzebny mu jest pewien okres czasu dla przeprowadzenia bądź kalkulacji bądź też ustalenia ceny rynkowej. Z drugiej strony ani omawiany przepis, ani też objaśnienia do księgi podatkowej Nr 1 nie określają terminu, w jakim wycena ma nastąpić. Celem zapobieżenia ewent. sporom na ten temat między podatnikami a władzami podatkowymi I czy II instancji, Ministerstwo Skarbu ustala jako ostateczny termin dla dokonania powyższych czynności przez podatników prowadzących księgi podatkowe — dzień 15 stycznia następnego roku.

5. Zasadniczo w myśl pkt. 12 ust. 2 objaśnień do księgi podatkowej Nr 1 remanent powinien być wpisany do księgi podatkowej zarówno za rok ubiegły jak i za bieżący według poszczególnych rodzajów towarów. Ministerstwo Skarbu poleca jednak nie kwestionować ksiąg w tych przypadkach, gdy podatnik wpisał remanent w jednej sumie, określającej tylko jego ogólną wartość, jeśli sporządzono równocześnie na podstawie brudnopisów szczegółowe zestawienie, zawierające dokładne dane co do rodzajów ilości, ceny jednostkowej oraz wartości poszczególnych składników remanentu. W takim razie zestawienie to jako stanowiące integralną część księgi podatkowej, powinno być stale przechowywane w przedsiębiorstwie łącznie z księgą podatkową bieżącą, a jeden jego egzemplarz powinien być przesłany władzy podatkowej przy zeznaniu wraz z księgą podatkową za rok ubiegły (zob. art. 62 dekretu o postępowaniu podatkowym).

Dyrektor Departamentu

St. Kołakowski

227

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 czerwca 1947 r. L. D. V. 4934/3/47 (Nr 165)

w sprawie różnicy cen komercyjnych — potrącanie od dochodu.

Do
Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych
i Urzędów Rewizyjnych.

Nawiązując do okólnika z dnia 18 październik 1946 r. Nr D. V. 3-2/114/46 w sprawie wyłączania z podstaw wymiaru podatku dochodowego wpłat na Fundusz Aprowizacyjny, Ministerstwo Skarbu w związku z nasuwającymi się wątpliwościami wyjaśnia, że kwoty odprowadzane obecnie przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym na rachunek „różnic cen komercyjnych" (Część 11, § 21, Rozdz. 1, Dział 1 budżetu) posiadając charakter analogiczny do dokonywanych uprzednio wpłat na Fundusz Aprowizacyjny, nie podlegają doliczeniu do podstaw wymiaru w podatku dochodowym.

Dyrektor Departamentu:
St. Kołakowski

228

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1947 r. L. D. V. 375/3/47 (Nr 170)

w sprawie przedsiębiorstw związków samorządu terytorialnego na Ziemiach Odzyskanych.

Do
Izb Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

Nawiązując do okólnika z dnia 4 grudnia 1946 r. Nr D. V. 3-4/128/46, przy którym podane zostało do wiadomości Izb Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych ogłoszone w Monitorze Polskim Nr 144 zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1946 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie określenia przedsiębiorstw związków samorządu terytorialnego wolnych od podatku dochodowego, Ministerstwo Skarbu celem uniknięcia ew. wątpliwości przy stosowaniu w praktyce wspomnianego zarządzenia wyjaśnia, że postanowienia tego zarządzenia mają również zastosowanie w odniesieniu do przedsiębiorstw związków samorządu terytorialnego na obszarze Ziem Odzyskanych.

Dyrektor Departamentu:
S. Kołakowski.

229

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1947 r. L. D. V. 5117/4/47 (Nr 186)

w sprawie opłaty skarbowej i podatku od nabycia praw majątkowych, wynikających z wynajmu pojazdów przez P. K. S.

Do
Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych.

Wobec wątpliwości, jakie wyłoniły się w kwestii należności opłat skarbowych od dokumentów stwierdzających wynajem całych pojazdów ciężarowych wraz z obsługą przez przedsiębiorstwo Państwowa Komunikacja Samochodowa dla wykonania umówionych przez klienta kursów — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pisma te nie podlegają opłacie skarbowej jako nie wymienione w tabeli opłat skarbowych do dekretu z dnia 3.II. 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107). Nabycie praw majątkowych wynikających z wynajmu takich pojazdów przez P. K. S. wolne jest od podatku od nabycia praw majątkowych w myśl art. 3 pkt 1 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych z dnia 3.II. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106), jako czynność wykonywana przez P. K, S. zawodowo i odpłatnie w zakresie przedsiębiorstwa.

Wynagrodzenie za najem całych pojazdów mechanicznych przez P. K. S. podlega natomiast podatkowi obrotowemu, jako świadczenie usług.

Dyrektor Departamentu:
S. Kołakowski.

230

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 czerwca 1947 r. L. D. V. 5401/3/47 (Nr 194)

w sprawie trybu postępowania przy wymiarze i poborze wpłat na Państwowy Fundusz Inwestycyjny.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

Nawiązując do okólnika z dnia 1 marca 1947 r. L. D. V. 1600/3/47 oraz w związku z nasuwającymi się wątpliwościami co do trybu postępowania przy wymiarze i poborze wpłat na Państwowy Fundusz Inwestycyjny, Ministerstwo Skarbu, opierając się na uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1947 r., mocą której nieuiszczone w terminie wpłaty na Państwowy Fundusz Inwestycyjny stają się zaległością i podlegają ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej, wyjaśnia, że przy wymiarze i poborze tych wpłat należy odpowiednio stosować przepisy dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) i dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

Dyrektor Departamentu:

S. Kołakowski.

231

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 lipca 1947 r. L. D. V. 5927/1/47 (Nr 269)

w sprawie ulg inwestycyjnych.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

I.

W związku z wejściem w życie z dniem 13 czerwca 1947 r. ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U .R. P. Nr 43, poz. 221) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Do art. 2 ust. 1 pkt 1) ustawy:

1. Przepis, że sumy wydatkowane na inwestycje nie podlegają dochodzeniu co do ich pochodzenia, oznacza, że władze skarbowe nie będą dochodziły pochodzenia tych sum z tytułu dotychczasowej działalności podatnika, ani nie będą stosowały żadnych sankcyj karnych, przewidzianych w karnych przepisach podatkowych z powodu zatajenia wzbogacenia wojennego lub dochodów albo innego sposobu uchylenia się od opodatkowania tymi podatkami w okresie od daty Wyzwolenia do dnia 12 czerwca 1947 r. (włącznie).

2. Przepis ten nie stanowi jednak przeszkody do opodatkowania podatkiem obrotowym prywatno-prawnych zawodowych i odpłatnych świadczeń rzeczy lub usług, wykonywanych w wymienionym wyżej okresie czasu na obszarze Rzeczypospolitej, zgodnie z przepisami dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23).

Do art. 2 ust. 1 pkt. 2) ustawy:

Sumy wydatkowane na inwestycje, jeżeli były objęte wzbogaceniem wojennym, określonym w myśl przepisów art. 1 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R .P. Nr 13, poz. 72), a nakaz płatniczy na wymierzony podatek doręczony został podatnikowi przed dniem 13 czerwca 1947 r., nie korzystają ze zwolnienia od podatku, chociażby od wymiaru tego wniesione zostało odwołanie i wymiar się jeszcze nie uprawomocnił.

Natomiast, jeżeli w podstawach opodatkowania nadzwyczajnym podatkiem od wzbogacenia wojennego, co do którego toczy się postępowanie wymiarowe, albo na który nakaz płatniczy został doręczony po dniu 12 czerwca 1947 r., znajdą się sumy wydatkowane na inwestycje, właściwe władze wymiarowe (urzędy skarbowe lub urzędy rewizyjne) — na zasadzie wniesionego przez podatnika w myśl art. 4 ustawy zgłoszenia — bądź nie wymierzą tej kwoty podatku, która odpowiada procentowemu stosunkowi sum wydatkowanych na inwestycję do ogólnej sumy podstawy opodatkowania, bądź z urzędu odpo-

wiednio sprostują dokonany wymiar podatku. O sprostowaniu wymiaru należy zawiadomić podatnika.

Do art. 2 ust. 1 pkt. 3) ustawy:

1) Sumy wydatkowane na inwestycje, a stanowiące dochód, służący za przedmiot opodatkowania podatkiem dochodowym, nie korzystają ze zwolnienia od podatku, jeżeli zostały już opodatkowane tym podatkiem na podstawie doręczonych przed dniem 13 czerwca 1947 r. decyzyj, wydanych w trybie art. 125 i 126 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) — (nakazy płatnicze i decyzje o wymiarze i domiarze zaliczek miesięcznych) — chociażby od decyzyj tych wniesione zostały odwołania lub zażalenia a wymiary jeszcze się nie uprawomocniły.

Nie korzystają ze zwolnienia od podatku dochodowego także dochody zadeklarowane przed dniem 13 czerwca 1947 r. przez podatników podatku dochodowego, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 50).

Natomiast, jeżeli w podstawach opodatkowania podatkiem dochodowym za okres czasu od daty Wyzwolenia aż do dnia 12 czerwca 1947 r. (włącznie), na który to podatek nakazy płatnicze albo decyzje zostaną doręczone poczynając od daty 13 czerwca 1947 r., będą się mieściły sumy wydatkowane na inwestycje, właściwe władze wymiarowe — na podstawie wniesionego przez podatnika w myśl art. 4 ustawy zgłoszenia, bądź nie wymierzą kwoty podatku odpowiadającej procentowemu stosunkowi sum wydatkowanych na inwestycje do ogólnej rocznej sumy ustalonego dochodu, bądź z urzędu odpowiednio sprostują dokonany wymiar podatku, zawiadamiając o tym podatnika. Praktyka ta ma być stosowana aż do całkowitego wyczerpania sum wydatkowanych na inwestycje przy wymiarach podatku dochodowego kolejno za lata podatkowe 1945 do 1947 r.

2) Dochód osiągnięty przed dniem 13 czerwca 1947 r. obliczać należy i uwidaczniać na arkuszach wymiarowych z reguły na podstawie bilansu sporządzonego przez podatnika na dzień 12 czerwca 1947 r.; tym samym dochód za rok 1947 należy, w przypadku zgłoszonych inwestycyj, ustalać w 2-ch pozycjach, odrębnie za czas do 12.VI.1947 r., odrębnie zaś za czas od 13.VI.1947 r. do końca okresu rachunkowego 1947 roku.

W przypadku nieprzedłożenia bilansu na dzień 12 czerwca 1947 r., oblicza się wysokość dochodu osiągniętego przed dniem 13 czerwca 1947 r. w okresie rachunkowym 1947 roku w stosunku sumy obrotu powstałego od początku okresu rachunkowego 1947 roku do dnia 12 czerwca 1947 r. (włącznie) do sumy obrotu powstałego w całym okresie rachunkowym 1947 roku.

Do art. 2 ust. 2) ustawy:

1) Posiadane w kraju, a przeznaczone przez posiadaczy na inwestycje, sumy w obcych walutach, powinny być zdeponowane w Narodowym Banku Polskim lub w którymkolwiek z banków dewizowych, który wzamian za zdeponowane waluty wystawi akredytywę na zagranicę na zakup towarów, co do których posiadacz waluty uzyska zezwolenie importowe.

2) Posiadane w kraju, a przeznaczone przez posiadaczy na inwestycje, złoto we wszelkiej postaci z wyjątkiem przedmiotów, posiadających znamiona gotowych do użytku wyrobów, powinny być również zdeponowane w Narodowym Banku Polskim lub w którymkolwiek z banków dewizowych, który wzamian za zdeponowane złoto wystawi akredytywę na zagranicę na zakup towarów, co do których posiadacz waluty uzyska zezwolenie importowe.

Przeliczenie zdeponowanego złota na dowolne zagraniczne środki płatnicze będzie dokonane w myśl obowiązujących w tej mierze — w czasie przeliczenia ustaleń Komisji Dewizowej.

3) Należności w zagranicznych środkach płatniczych, posiadane zagranicą z wszelkich tytułów, powstałe przed dniem 13 czerwca 1947 r., w przypadku zamierzonego zakupu za nie dóbr inwestycyjnych zagranicą, powinny być przekazane Narodowemu Bankowi Polskiemu lub innym bankom dewizowym, które po przejęciu tych należności wydadzą akredytywy, opiewające na tę samą walutę w wysokości postawionej do dyspozycji lub na jej równowartość w innej walucie zagranicznej.

4) Zarówno w przypadku opisanym w pkt. 1) jak i w przypadkach omówionych w pkt. 2) i 3), wystawiane akredytywy powinny zawierać warunek, iż sumy, na które opiewają, przeznaczone są na zakup ściśle określonych dóbr inwestycyjnych i że wypłata z akredytywy może nastąpić tylko wzamian za dokumenty, stwierdzające wysłanie wymienionych w akredytywie dóbr do Polski.

5) Na wypadek, gdyby w terminie nie dłuższym od 18 miesięcy od chwili otwarcia akredytywy nie nastąpiło wyzyskanie jej w sposób przewidziany w poprzednim punkcie, Bank na który akredytywa będzie otwarta na podstawie warunków otwarcia tejże — bez dalszych dyspozycji — przekaże równowartość akredytywy wzgl. niewyzyskaną część tejże na r-k Narodowego Banku Polskiego w Banku Centralnym kraju otwartej akredytywy. Narodowy Bank Polski może przedłużyć zakreślony wyżej termin 18 miesięcy.

6) Narodowy Bank Polski po otrzymaniu odpowiedniego zawiadomienia skupi uzyskaną de-

wizę po kursie bieżącym i postawi równowartość do wolnej dyspozycji osoby, dla której uprzednio otwarto akredytywę — ew. za pośrednictwem pośredniczącego banku dewizowego.

Do art. 3 pkt. 1) ustawy:

Za inwestycje uważa się w szczególności wydatki inwestycyjne i wydatki na remonty kapitalne, zgodnie z określeniem tych pojęć ustalonym przez Centralny Urząd Planowania, a podanym przez Ministerstwo Skarbu do wiadomości i stosowania okólnikiem Nr 70 z dnia 27 marca 1947 r. L. D. V. 880/1/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 108).

Do art. 3 pkt. 2) ustawy:

1. Uruchomienie istniejącego, ale nieczynnego przedsiębiorstwa, równoznaczne jest z założeniem nowego przedsiębiorstwa.
2. Jako przedsiębiorstwo rozumieć należy bądź przedsiębiorstwo przemysłowe, bądź handlowe, bądź rzemieślnicze.
3. Zajęcia zawodowe nie korzystają z ulg inwestycyjnych przewidzianych w art. 3 pkt. 2) ustawy.

Do art. 3 pkt. 3) ustawy:

1. Przez sumy wydatkowane na wydzierżawienie nieruchomości zarówno mieszkalnych, jak i przemysłowych oraz na wydzierżawienie przedsiębiorstw przemysłowych wszelkiego rodzaju rozumieć należy wszelkie związane z wydzierżawionymi obiektami rzeczywiście poniesione wydatki inwestycyjne w rozumieniu wyjaśnień do art. 3 pkt 1) ustawy.
2. Ministerstwo Skarbu przypomina, że zgodnie z przepisami art. 35 ust. 1 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389), osobom fizycznym i prawnym, które w okresie czasu do końca 1947 r. poczynią w nabytych w trybie tego dekretu przedmiotach majątkowych inwestycje, potrąca się z dochodu, podlegającego opodatkowaniu według działu II dekretu z dnia 8 stycznia 1946r. o podatku dochodowym, sumy wydatkowane na te inwestycje. Potrąceń tych dokonuje się z dochodu osiągniętego w roku podatkowym (rachunkowym), w którym inwestycje te zostały przeprowadzone.

Do art. 3 pkt. 4) ustawy:

1) Za księgi uważa się księgi handlowe, księgi uproszczone bądź księgi podatkowe w rozumieniu przepisów art. 84 dekretu o postępowaniu podatkowym.

Za uwidocznione w księgach powiększenie kapitału zakładowego lub obrotowego przedsiębiorstw rozumieć należy ujawnienie w tych księgach w drodze zapisów książkowych takich wartości majątkowych, które z natury rzeczy stanowią czynniki składowe kapitału zakładowego bądź obrotowego przedsiębiorstw, np. nieruchomości, ruchomości, maszyny i urządzenia fabryczne, gotówka, należności w bankach i innych instytucjach kredytowych, należności u dłużników, towary, surowce, półfabrykaty, pod warunkiem wszakże, że wspomniane wartości majątkowe nie były dotychczas ujawnione na imię podatnika.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że zapisy w księgach dokonane w okresie od 13 czerwca do 31 sierpnia 1947 r. mogą być udokumentowane dowodami wewnętrznymi bez podania źródeł nabycia jedynie co do następujących przedmiotów majątkowych:

1. leki, surowce farmaceutyczne i chemiczne do receptury, odżywki, zioła i środki opatrunkowe;
2. emalie, rozpuszczalniki, zmywacze politury, pokosty, barwniki anilinowe, chemikalie dla przemysłu spożywczego (kwaski, olejki, aromaty itd.) i odczynniki dla analiz;
3. artykuły gumowe sanitarne i wyroby ze szkła jenajskiego;
4. aparaty i artykuły fotograficzne;
5. kable i przewody elektryczne, elektryczne instalacje i akcesoria samochodowe, mierniki, liczniki i zegary elektryczne, odbiorniki radiowe i sprzęt radiotechniczny;
6. przyrządy miernicze precyzyjne, części samochodowe i części maszyn oraz igły;
7. szkła optyczne i oprawy do okularów;
8. sprzęt zegarmistrzowski;
9. artykuły szlifierskie.

2) Nie uważa się za inwestycje różnic z przeszacowania posiadanych i zaksięgowanych przed dniem 13 czerwca 1947 r. wartości majątkowych.

3) Podatnicy prowadzący księgi podatkowe korzystają z ulg tylko co do uwidocznionych w tych księgach towarów, surowców i półfabrykatów.

4) Właściciele przedsiębiorstw, nie prowadzący w ogóle żadnych ksiąg, nie korzystają z ulg inwestycyjnych przewidzianych w art. 3 pkt 4) ustawy.

Do art. 4 ust. 1) ustawy:

1) Za właściwy urząd skarbowy rozumieć należy urząd skarbowy bądź urząd rewizyjny, właściwy — w dacie zgłoszenia inwestycyj — miejscowo w sprawach podatku dochodowego, zgodnie z przepisami art. 6 dekretu o postępowaniu podatkowym.

2) Zgłoszenie przez podatnika z powołaniem się na art. 4 ustawy dokonanych inwestycyj jest równoznaczne z oświadczeniem, że życzy on sobie korzystać z dobrodziejstw ustawy o ulgach inwestycyjnych.

Zgłoszenie powinno nastąpić na piśmie z po-

daniem rodzaju dokonanych inwestycyj, sumy oraz wszystkich istotnych szczegółów dotyczących inwestycyj wraz z dołączeniem albo zaofiarowaniem dowodów uzasadniających treść zgłoszenia.

3) Władza wymiarowa obowiązana jest sprawdzić zgodność otrzymanego zgłoszenia ze stanem rzeczywistym.

4) O zgłoszeniu i jego treści urząd skarbowy powiadomi natychmiast ten urząd skarbowy, który dla podatnika jest właściwy miejscowo w sprawach podatku obrotowego.

Do art. 4 ust. 2 ustawy:

1) Zgodnie z wyjaśnieniami do art. 2 ust. 1 pkt 1) ustawy, termin wydatkowania sum na inwestycje liczy się od daty Wyzwolenia.

2) Jeżeli całkowite zużycie sum nie nastąpi w przysługujących podatnikowi terminach, korzysta on z ulg tylko co do sum wydatkowanych w tych terminach.

Do art. 5 ustawy:

Ministerstwo Skarbu przypomina, że:

1) moc obowiązująca przepisów art. 24 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) została zawieszona do dnia 31 grudnia 1945 r. na zasadzie przepisu art. 10 pkt 9) dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),

2) zgodnie z art. 41 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128), ulgi przyznane już na mocy specjalnych przepisów dla nowowzniesionych budowli, części dobudowanych lub nadbudowanych oraz dla lokali w nich znajdujących się, nie zwalniają od obowiązku opłacania podatku od nieruchomości i podatku od lokali, pobieranych na podstawie tegoż dekretu o podatkach komunalnych.

II.

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urzędy skarbowe oraz urzędy rewizyjne nadesłały w terminie do dnia 10 września 1947 r. izbom skarbowym w 2 egzemplarzach wykazy zgłoszeń inwestycyj, wymienionych w art. 3 pkt 4). Wykazy te powinny zawierać: 1) ilość zgłoszeń dokonanych oraz 2) ogólną wartość inwestycyj w złotych.

Sprawozdania negatywne obowiązują.

Izby skarbowe przekażą po 1 egzemplarzu odpowiednio uporządkowanych wykazów w terminie do dnia 20 września 1947 r. Ministerstwu Skarbu.

Co do pozostałych, wymienionych w art. 3, inwestycyj, urzędy skarbowe oraz urzędy rewizyjne nadeślą izbom skarbowym odpowiednie wykazy w terminie do dnia 10 stycznia 1948 r. Izby skarbowe z kolei przedłożą te wykazy Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 20 stycznia 1948 r. W wykazach tych należy wyodrębnić poszczególne rodzaje inwestycyj, stosownie do punktów art. 3, z wyjątkiem pkt 4).

Prof. Dr Leon Kurowski
Podsekretarz Stanu

232

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1947 r. L. D. VI. 7360/3/47 (Nr 175)

w sprawie używania buraka i suszu buraczanego do wyrobu marmolady.

Do
Izby Skarbowej, Wydział IV
w Poznaniu.

Na sprawozdanie Izby Skarbowej z dnia 31 maja 1947 r. Nr W. IV. 4884/3/47, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przepisy prawne, dotyczące akcyzy od cukru, nie zabraniają używania suszu buraczanego czy też buraka do celów spożywczych.

O ile wszakże susz buraczany lub burak zostaną uprzednio poddane jakimkolwiek zabiegom przetwórczym, w następstwie których zawarty w nich cukier zostanie oddzielony od miazgi buraczanej chociażby w formie soku lub syropu, wówczas przyjąć należy, że uzyskane tą drogą produkty są cukrem w rozumieniu art. 90 ust. 2 Prawa akcyzowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 29, poz. 122).

Za przerabianie zatem w ten sposób suszu buraczanego lub buraka na produkt, służący do słodzenia marmolady lub innych artykułów spożywczych bez wymaganego przepisami art. 94 Prawa akcyzowego zgłoszenia władzy akcyzowej, powinno być wdrożone postępowanie karno-skarbowe.

Za Dyrektora Departamentu:
Mgr **B. Litwa**

— — — — — — — — — — — —

Izbom Skarbowym i Urzędom Akcyzowym przesyła się do wiadomości i analogicznego stosowania.

Za Dyrektora Departamentu:
Mgr **B. Litwa**

233

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 czerwca 1947 r. L. D. VI. 2739/3|47 (Nr 156)

w sprawie należności akcyzowo-monopolowych od paczek U. N. R. R. A.

Do
izb skarbowych i urzędów akcyzowych.

W związku z powstałymi wątpliwościami w sprawie należności akcyzowo-monopolowych od artykułów podlegających akcyzie względnie opłatom monopolowym, a zawartych w przesyłkach dostarczanych i rozdzielanych w kraju przez organizację U. N. R. R. A., Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że artykuły te są rozdzielane odpłatnie. Należności akcyzowo-monopolowe od powyższych artykułów powinny być zatem wymierzane i pobierane.

Wydane w tej sprawie zarządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 9 lutego 1946 r. Nr D. IV. 283/1/46, podane do wiadomości izbom skarbowym i urzędom akcyzowym okólnikiem Ministerstwa Skarbu Nr 103 z dnia 21 lutego 1946 r. Nr D. VI. 1931/4/46, stało się nieaktualne.

Za Dyrektora Departamentu:
Mgr **B. Litwa**

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

w sprawie cennika Nr 3 wyrobów typowych produkowanych w warsztatach Mennicy Państwowej oraz warunków wykonania zamówień.

Podaje się do wiadomości cennik Nr 3 wyrobów typowych produkowanych w warsztatach Mennicy Państwowej ważny od dnia 16 czerwca 1947 r. oraz warunki wykonania zamówień.

MENNICA PAŃSTWOWA

tel. 4121 Warszawa - Praga, Markowska 18 P. K. O. I-54026

CENNIK Nr 3

Wyrobów typowych produkowanych w warsztatach

Mennicy Państwowej

ważny od dnia 16 czerwca 1947.

L. p.	Nazwa przedmiotu	Cena jednostkowa zł	Uwagi
1	Pieczęć do tuszu ręczna - okrągła z godłem państwowym, tekst dwuwierszowy na otoku o średnicy 46, 39 i 36 mm.	1.600.—	
1a	Pieczęć do tuszu ręczna-okrągła z godłem państwowym, tekst dwuwierszowy na otoku o średnicy 20 mm.	1.550.—	
2	Pieczęć do tuszu ręczna - okrągła z godłem państwowym, tekst jednowierszowy na otoku o średnicy 46, 39 i 36 mm.	1 000.—	
3	Pieczęć do tuszu reczna - okrągła z godłem państwowym o średnicy 20 mm (do legitymacyj, czeków itp.)	830.—	
4	Pieczęć okrągła do laku z godłem państwowym o średnicy 30 mm.	400.—	
5	Pieczęć do tuszu ręczna listowa, prostokątna, owalna lub 8-kątna z godłem państwowym o wymiarach: 45 X 36 mm, 40 X 32 mm i 35 X 28 mm	1 220.—	
6	Pieczęć do tuszu ręczna - owalna, lub 8-kątna z godłem państwowym o wymiarach 25 X 20 mm	1.0 0.—	
7	Pieczęć do laku z godłem państwowym owalna o wymiarze 34 X 24 mm	440.—	
8	Datownik stalowy	3.570.—	
9	Kamienie do plombownic płaskie, za parę	430.—	
10	Kamienie do plombownic z odciskiem wklęsłym, za parę	560.—	
11	Kamienie do plombownic z „kołnierzem" za parę	980.—	
12	Klisze stalowe dla P. M. T. dwustronne	2.500.—	
13	Klisze stalowe dla P. M. T. jednostronne	1.350.—	
14	Pierścień stalowy dla P. M. T.	900.—	
15	Rdzeń do lakownicy dla P. M. S.	450.—	
16	Stempel do wypalania na drzewie z godłem państwowym	650.—	
17	Cechownik stalowy z godłem państwowym do cechowania metalu	1.600.—	
18	Pieczęcie suche do tłoczenia w papierze z godłem państwowym bez względu na tekst, za parę	1 800.—	
19	Praska dwuramienna do tłoczenia suchych pieczęci	6.000.—	
20	Facsimile wykonane w metalu	1.600.— do 2.400.—	zależnie od rodzaju podpisu
21	Uchwyt metalowy (skrzydełkowy) do pieczęci kieszonkowych (prócz normalnej ceny pieczęci)	500.—	
22	Futerał aluminiowy do pieczęci kieszonkowych	420.—	
23	Stemple kauczukowe (wym. normalne) za wiersz	60.—	
24	Tablica metalowa z nazwą instytucji, wymiar do 15 dcm² (typ A)	1.750.—	
25	Tablica metalowa z nazwą instytucji, wymiar od 16 dcm² do 22 dcm² (typ B)	2.180.—	
26	Tablica metalowa z nazwą instytucji, wymiar powyżej 22 dcm² (typ C)	2.900.—	

Warunki wykonania zamówień.

W zakres produkcji Mennicy Państwowej poza wybijaniem monet wchodzi wyrób następujących grup przedmiotów:

pieczęci urzędowych dla władz, urzędów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych,

przedmiotów służących do zabezpieczeń urzędowych (kamienie do plombownic, znaczniki probiercze, cechowniki stalowe, stemple do wypalania na drzewie itp.)

tablic metalowych z napisami oznaczającymi nazwy władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych.

Jako pieczęcie urzędowe rozumie się pieczęcie objęte rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 13.XII. 1927 (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 2, poz. 8) oraz rozporządzeniem z dnia 20.VI.1928 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 65, poz. 593 i Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 167, poz. 831).

W myśl okólnika Prezesa Rady Ministrów z dn. 25 października 1946 r. Nr 40 pieczęcie urzędowe mogą być wyrabiane **jedynie** przez Mennicę Państwową.

Zamówienia na wykonanie pieczęci urzędowych dokonywać mogą — w myśl powołanych przepisów — **tylko władze naczelne,** oraz władze, urzędy i instytucje **podległe bezpośrednio władzom naczelnym** (władze II instancji).

Dla uniknięcia powtarzających się ciągle nieporozumień co do właściwości władz uprawnionych do zamawiania pieczęci a także dla **przyśpieszenia terminów wykonania pieczęci,** wszystkie zainteresowane władze: naczelne oraz władze i instytucje bezpośrednio podległe władzom naczelnym **proszone są o ścisłe zachowanie ustawowego trybu postępowania** przy zamawianiu pieczęci, przy czym zaleca się dokonywanie **zamówień zbiorowych w dwóch egzemplarzach** z powiatów lub okręgów na pięczęcie o podobnym brzmieniu tekstów (szkoły, zarządy gminne, urzędy stanu cywilnego itp.).

Przedmioty służące do dokonywania zabezpieczeń i cech urzędowych wykonywane są jedynie na zamówienie **właściwych** władz.

Na żądanie władz sądowych i prokuratorskich Mennica Państwowa przeprowadza ekspertyzy i wydaje orzeczenia co do autentyczności pieczęci oraz wymienionych wyżej przedmiotów kontrolnych.

Mennica Państwowa przyjmuje ponadto zamówienia i wykonuje w swoich warsztatach w skali masowej wszelkiego rodzaju przedmioty artystyczno-grawerskie, przedmioty tłoczone w metalu i przedmioty artystyczno-odlewnicze (medale, żetony, znaczki, plakiety itd.).

Odrębnym działem produkcji Mennicy Państwowej jest wyrób wszelkiego rodzaju stempli kauczukowych.

Ceny wykonania przedmiotów typowych objęte są cennikiem i obowiązują od daty jego ważności.

Ceny wykonania wszelkich innych przedmiotów — do indywidualnego omówienia ustnie lub w drodze korespondencyjnej.

O ile nie umówiono inaczej, rachunki za wykonane zamówienia płatne są w kasie Mennicy przy odbiorze zamówienia.

We wszystkich innych wypadkach należności z rachunków Mennicy **płatne są najpóźniej w ciągu 14 dni, licząc od daty ich wystawienia. wpłatą lub przelewem na konto czekowe w P. K. O. Nr I-54026 ze wskazaniem numeru rachunku Mennicy.**

Wysyłkę zamówień zamiejscowych uskutecznia się zasadniczo za pobraniem pocztowym z doliczeniem kosztów opakowania i portoriów.

Otrzymane zamówienia Mennica wykonuje w kolejności ich wpływu a przeciętny termin wykonania drobnych zamówień waha się w granicach od 10 do 30 dni. Jednakże z powodu sporadycznych wypadków wpływu masowych zamówień Mennica nie przyjmuje odpowiedzialności za zwłokę, o ile ścisłe dotrzymanie terminu nie zostało umówione przy przyjęciu zamówienia.

Stemple kauczukowe wykonuje się w ciągu 2-ch do 7 dni.

Mennica Państwowa, mając wieloletnie doświadczenie w dziedzinie produkcji przedmiotów wyżej określonych i dysponując wysoko kwalifikowanym personelem, przyjmuje odpowiedzialność za ścisłość i poziom technicznego wykonania zamówień zgodnie z treścią zlecenia lub złożonych rysunków.

W stosunkach prywatno-prawnych właściwymi do rozstrzygania sporów są sądy powszechne w m. st. Warszawie.

KOMUNIKAT

w sprawie kont czekowych nowoutworzonych urzędów skarbowych.

W uzupełnieniu komunikatu o kontach czekowych Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych w Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 7 z r. 1947 str. 251) Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości numery kont czekowych nowoutworzonych urzędów skarbowych:

4 Urząd Skarbowy we Wrocławiu Nr VIII — 2040.

2 Urząd Skarbowy w Wałbrzychu Nr VIII — 2039.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że konto czekowe Nr VIII — 2028 Urzędu Skarbowego w Wałbrzychu otrzymało nazwę:

„1 Urząd Skarbowy w Wałbrzychu konto VII — 2028".

KOMUNIKAT

o zagubieniu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że strażnik graniczny z Rejonu Kontroli Akcyzowej w Turku zagubił pieczęć urzędową metalową do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa 775".

Zagubioną pieczęć unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu unieważnia pieczęć urzędową do laku z napisem w otoku „Ochrona Skarbowa Nr. 304", skradzioną w Brygadzie Ochrony Skarbowej w Białymstoku.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pokwitowania kasowego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Urzędzie Skarbowym w Nowym Dworze, okręgu administracyjnego Izby Skarbowej w Warszawie, zaginął blankiet pokwitowania kasowego Nr 65574, wzór Nr 4 Ministerstwa Skarbu.

Zagubione pokwitowanie unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu skradzionych pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu unieważnia niżej podane nie zużyte pokwitowania kasowe, skradzione w następujących urzędach:

1. w Zarządzie Gminy Jeleniewo, pow. Suwalskiego, Seria A od Nr 428058**a** do Nr 428160**e**;
2. w Zarządzie Gminy Wólka, pow. Suwalskiego, Seria A od Nr 429462**a** do Nr 429480**e**;
3. w Urzędzie Skarbowym w Suwałkach, Seria A od Nr 123264**d** do Nr 123280**e**.

KOMUNIKAT

o zagubieniu pokwitowań sekwestratorskich.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Katowicach, poborca skarbowy 2-go Urzędu Skarbowego w Bytomiu zagubił zaopatrzone pieczęcią okrągłą urzędu niewykorzystane pokwitowania sekwestratorskie, oznaczone numerami od 051554**c** do 051660**e**.

Zagubione pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w bloku pokwitowań poborców skarbowych wzór Nr 383, przesłanym Izbie Skarbowej w Warszawie, stwierdzono brak pięciu sztuk pokwitowań wraz z odbitkami od Nr 314398a do Nr 314398**e** Serii **B**.

Brakujące pokwitowania unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu zagubionych pokwitowań podatku zryczałtowanego.

Ministerstwo Skarbu unieważnia zagubione w Urzędzie Skarbowym w Kętrzynie, okręgu Izby Skarbowej w Olsztynie pokwitowania podatku zryczałtowanego wraz z odbitkami, opatrzone numeracją od Nr 233008 do Nr 233050.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu skradzionych pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu unieważnia skradzione w Urzędzie Skarbowym w Mrągowie, okręgu Izby Skarbowej w Olsztynie następujące pokwitowania kasowe:

1. pokwitowania poborców skarbowych od Nr 100524e do Nr 100540e, zaopatrzone w odciski pieczęci urzędowej,
2. blankiety pokwitowań na podatek obrotowy w formie ryczałtu w notach po 25 zł, oznaczonych Nr 775552 do 775600,
3. blankiety pokwitowań na podatek obrotowy w formie ryczałtu w notach po 50 zł, oznaczonych Nr 214613 do Nr 214650 włącznie.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu skradzionych pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu unieważnia skradzione poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Wysokim Mazowieckim, okręgu Izby Skarbowej w Białymstoku, niezużyte pokwitowania Serii A od Nr 127204c do Nr 127220e.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu 2 blankietów pokwitowań kasowych i 3 dowodów wpłat.

Ministerstwo Skarbu unieważnia 2 blankiety pokwitowań kasowych wzór Nr 4, oznaczonych numerami 31894 i 31897 oraz 3 dowody wpłat (odbitki pokwitowań) za numerami 31896, 31898 i 31899, zagubionych w Kasie Urzędu Rewizyjnego w Łodzi.

Cena numeru niniejszego zł. 110.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Drukarnia Państwowa Nr 1, w Warszawie. Zam. nr 2618